MARCIAL LAFUENTE
ESTEFANIA

FAIMOSUL SERIF

COLECTIA WESTERN

MARCIAL LAFUENTE ESTEFANIA

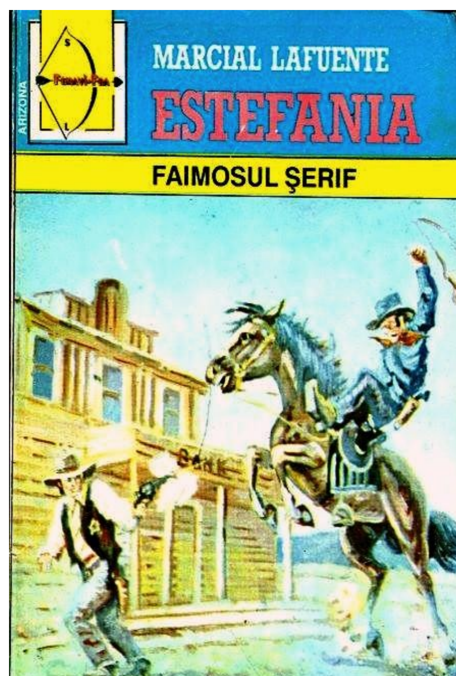
FAIMOSUL ŞERIF

Traducerea: Mariana Zisu

V.1.0

Editura Femavi-Fra
Colecţia „ARIZONA”
1993

CAPITOLUL I

Localul lui Berry, din Phoenix, era foarte aglomerat.

Toate discuţiile aveau ca temă cirezile de vite.

Un grup de cowboys îşi făcu apariţia în local, sub privirile iscoditoare ale celor prezenţi.

Unul dintre clienţii care stăteau de vorbă cu patronul localului, cu privirea aţintită către noii sosiţi, se ridică în picioare şi se îndreptă spre ei.

— Ce căutaţi voi aici? îi întrebă furios.

— Bună, Milles… Până la urmă am fost nevoiţi să plecăm de acolo!

— Dar ce s-a întâmplat? De ce n-aţi rămas la Las Vegas?

— A trebuit să ne luăm tălpăşiţa. Şeriful din Shoshone a băgat groaza în toată zona.

— Aţi luat şi banii?

— Da, dar…

— Dar ce?

— Şeriful din Shoshone a pus mâna pe ei.

— Sunteţi nişte imbecili! Cum s-a întâmplat?

— Să intrăm într-un separeu.

După ce intrară într-un separeu, cel care o făcea pe şeful grupului stătu de vorbă câteva minute cu Milles, explicându-i cele întâmplate.

— Trebuia să-l fi terminat pe tânăr! exclamă Milles când îşi terminară vorba.

— Nu ştiam că el era şeriful din Shoshone. Din nefericire a tras asupra lui Malcolm; ăsta era cel care

ducea săculeţul cu banii.

— Dar de ce nu i-aţi luat din nou?

— Pentru că şeriful şi un grup de călăreţi se apropiaseră prea mult de noi.

— Sunteţi nişte proşti. Când o să afle Ustinov cred c-o să-şi descarce în voi toată muniţia din Coltul lui.

— N-am putut să facem altceva, Milles. Trebuie să convingi pe Ustinov.

— Poate să creadă altceva. Până şi eu mă îndoiesc.

— Ce vrei să spui? întrebă Kruger – căci aşa se numea cel ce făcea pe şeful noilor veniţi – speriat cu totul.

— Poate că-i doar o poveste tot ceea ce mi-aţi spus şi voi aveţi banii ca să-i împărţiţi mai încolo.

— Nu trebuie să crezi asta despre noi – spuse celălalt, speriat. Tu ne cunoşti bine, Milles şi ştii că n-am putea să vă trădăm.

— O să fie greu să-l conving pe Ustinov.

— Putem să mergem la Shoshone ca să aflaţi şi de-acolo tot ce s-a întâmplat.

— Cred c-o să-l vizităm pe acest şerif. Sper că de data asta n-o să mai daţi greş.

— Acum îl ştim pe tânăr. E un adevărat idol în acel ţinut. Se spune că este omul cel mai rapid pe care l-a avut Uniunea.

— O să avem grijă de el.

— Toate grupurile de manglitori care operau prin zonă au plecat de frica acestui şerif blestemat... Am jurat să mă răzbun şi o s-o fac!

— Când o să afle Ustinov va dori să-i facă o vizită acestui erou. V-a urmărit până la Las Vegas?

— A venit după noi în părţile astea.

— V-o fi urmărit până aici?
— Nu.
— Odată ajunşi aici nu l-am mai zărit.
— S-o fi întors.
— Acum trebuie să mă gândesc cum să i-o spun lui Ustinov – spuse Milles.
— Dacă vrei s-o fac eu – mai spuse Kruger.
— Ar fi periculos pentru tine. O să încerc eu să-l liniştesc.
Ieşiră apoi din separeu şi băură la bar.
Milles se întâlni din nou cu Berry.
— Ce noutăţi aduci?
— Veşti proaste.
— Au pus mâna pe bani?
— Nu.
— Ce s-a întâmplat?
Milles îi relată cele aflate de la Kruger.
Când termină, Berry comentă şi el:
— Ai grijă să i le spui cu tact lui Ustinov.
— Tocmai la asta mă gândesc.
— E clar că şeriful are o faimă grozavă… Am auzit mulţi clienţi vorbind cu admiraţie despre băiat.
— O să ne ocupăm noi de el.
— Puteaţi să-l fentaţi atacându-i pe plătitorii de borax la Mojave.
— E mai bine s-o faci chiar în Valea Morţii, la câteva mile de Trona.
— Uite, intră Ustinov.
Milles, fără o vorbă, se apropie de el.
— Să vii cu mine într-un separeu.
— Ce vrei? întrebă Ustinov.
— Trebuie să-ţi spun ceva important.

— Nu poţi aştepta să-mi beau whiskyul?

— Poţi să-l bei şi în separeu.

— Atunci hai!

Se aşezară fără grabă.

Milles începu cu ocolişuri să-i explice lui Ustinov ceea ce nu îndrăznea să-i spună de-a dreptul.

— Nu mai umbla pe ocolite şi spune-mi treaba direct.

— Nu prea ştiu cum să-ncep.

— Despre ce-i vorba?

— Despre Kruger şi băieţi…

— Ce s-a întâmplat? întrebă neliniştit Ustinov, ridicându-se în picioare.

— Sunt aici.

— Ce, sunt aici? Nu-i adevărat!

— Dar aşa e. Ascultă.

Şi Milles se hotărî să-i povestească tot ceea ce-i spusese Kruger.

Ustinov, foarte serios, se plimba plin de nervi prin separeu.

Asculta cu atenţie tot ce-i spunea Milles.

Când acesta termină, el exclamă:

— O să-i omor pe proşti!… Unde sunt?

— În local, printre clienţii ceilalţi.

— Spune-le să vină să mă vadă! Repede!

— Ascultă, Ustinov…

— Nu vreau să-mi pierd răbdarea cu tine, Milles! Spune-le să vină!

— Trebuie să te calmezi.

— Pentru ultima oară, Milles! îi chemi?

Milles se-ntoarse pe jumătate şi ieşi din separeu. Ştia că cu Ustinov nu-i merge să se joace.

Dar surpriza sa fu fără margini când nu mai găsi pe

nici unul în local. Acest fapt îl înveseli, pentru că Ustinov avea timp să se calmeze. Se întoarse în separeu, comunicând ce se întâmplase.

— Când o să-i întâlnesc, o să-şi amintească de mine! Proştii!

— Nu trebuie să dai vina pe ei.

— Doar ei au dat greş!

— Numai şeriful din Shoshone e de vină în ratarea asta. Cred că-i un tip tare periculos.

— Prostii! Scuze!

— Poţi să-l întrebi pe Berry, El a auzit vorbindu-se multe despre tipul ăsta pe-aici.

— Dar e imposibil! Sunt atâtea mile până aici.

— Cu toate astea, am auzit lucruri grozave despre el. Ca să-ţi dai seama ce faimă are.

— E imposibil ca un singur om să impună atâta respect.

— Păi nu-i om, după cum se-aude. E un drac!

— Asta n-o mai cred!

— Daca vrei, poţi să vorbeşti. cu Berry. El a auzit vorbindu-se multe despre băiatul ăsta.

— Spune-i să vină.

Tocmai în acel moment Berry apăru în separeu, spunând:

— Ustinov! Fiică-ta vrea sa vorbească cu tine!

— Spune-i să vină!

Peste câteva secunde, o tânără drăguţa intra în separeu, zicând:

— Ştiam că nu mă înşel! Când te-am văzut intrând aici, ştiam c-o să te întâlneşti cu Milles.

— Dar Milles mi-e prieten bun, fetiţo.

— El e vinovat că tu eşti aşa cum eşti!

— Acum trebuie să taci – spuse Ustinov fără să ridice vocea. Vorbim de ceva foarte important pentru mine… Intră Berry, vreau sa vorbesc cu tine.

Acesta se execută.

— E-adevărat că-l cunoşti pe şeriful din Shoshone?

— Nu-l cunosc, dar am auzit atâtea lucruri despre el, de nu-ţi vine să crezi.

— Cine ţi le-a povestit?

— Printre alţii şi unul care a fost vestit în Valea Morţii şi care a trebuit să-şi părăsească ascunzătoarea numai din cauza acestui şerif. Cică nimeni nu scapă de răzbunarea sa!

— Nu cred eu prostiile astea.

— Dar se zice că-i adevărat tot ce se vorbeşte despre el.

— Şi cine-i ăla care a fugit din Valea Morţii de frica şerifului?

— Walt. Îl ştii?

— Te cred şi eu! exclamă, preocupat, Ustinov. Mare pistolar! Dar nu-nţeleg cum lui Walt să-i fie frică de cineva sau de ceva.

— Pe ochii mei, acum vreo două săptămâni a venit de-acolo, deşi nu se mai gândea să se mai întoarcă, pentru că-i place să mai trăiască.

— Trebuie să vorbesc cu el.

— E aici, afară, în saloon. Dacă vrei, îi spun să vină.

— Da. Mi-ar place să vorbesc cu el.

Berry ieşi din separeu şi peste câteva secunde reveni însoţit de un om slab şi în vârstă.

Judecând după atitudinea lui, puteai fi sigur că e vorba de un om cât se poate de rece şi periculos.

— Vrei să-mi spui, ceva, Ustinov? întrebă.

— Da, răspunse Ustinov.

Dar, uitându-se la fiică-sa, îi spuse:

— Tu să aştepţi în local, Rhonda. Te chem eu îndată.

Cam fără chef, fata ieşi.

Ajunsă însă pe coridorul care făcea legătura cu localul, se opri gânditoare.

Se gândea că ar putea asculta ce vorbesc, fără ca ei s-o ştie.

Hotărâtă, intră în separeul alăturat şi-şi lipi urechea de perete.

— Ce vrei de la mine, Ustinov? întrebă iar Walt.

— Vorbeam despre şeriful din Shoshone.

— Ai neplăceri cu el?

— Nu. De ce?

— Pentru că dacă-i aşa, e de dorit s-aşterni distanţă între tine şi el.

— Aşa frică ţi-este?

— Dacă l-ai cunoaşte, ai înţelege perfect despre ce-ţi vorbesc.

— Mie nu mi-e frică de nimeni şi de nimic!

— Nici mie nu-mi era – spuse Walt surâzând. Dar l-am cunoscut pe băiatul ăsta şi nu-i nici o laşitate să-ţi fie teamă de el.

— Cred că te-ai schimbat mult, Walt… Poate că îmbătrâneşti.

— I-am văzut pe mulţi omorâţi de mâna acestui băiat şi, dacă am fugit din Valea Morţii, a fost ca să nu mă număr printre victimele lui… Pe care-l urmăreşte, îl termină!

— Mă faci să mă interesez de tânăr. Cred e-o să mă duc să-i fac o vizită.

— Ar însemna să te pierzi, Ustinov!

— Crezi că m-ar învinge într-o luptă nobilă?

— Cu multă uşurinţă. Binişor, Ustinov, nu uita că de tine nu mă tem! Nu vreau să te supăr cu vorbele mele.

Se pare că Ustinov îl ştia prea bine pe Walt, căci nu mai făcu vreun gest spre arme.

— O să-ţi arăt că e o jucărie în mâinile mele.

— Am fost totdeauna prieteni, Ustinov – spuse Walt. De aceea îţi şi vorbesc. Dacă ţii la ceva în viaţa ta, nu-l înfrunta pe şeriful din Shoshone.

— Ustinov nu se teme de nimeni!

— Să-ţi fie teamă de el asta înseamnă că dai dovadă de bun-simţ. Crede-mă, Ustinov! adăugă Walt.

— Vrei să facem un pariu?

— Ce fel de pariu?

— Pe zece mii de dolari că-l las lat la picioarele mele cum dau ochii cu el.

— Şi eu pariez pe tot ce am.

— Câţi bani ai?

— Vreo cinci mii.

— Pariem că-l termin pe puştiul ăsta!

— Te preţuiesc prea mult ca să-ţi doresc moartea, pentru a putea câştiga banii ăştia.

— Lasă prostiile şi spune-mi dacă accepţi!

Walt, zâmbind, se plimba în tăcere prin separeu.

— Văd că n-ai curaj. Ceea ce dovedeşte că eşti sigur de triumful meu.

— Nu e asta, Ustinov. Mă gândesc la fata ta.

— Nu-ţi face griji pentru ea! Eşti de acord?

— Dacă te-ai pregătit să-mi dăruieşti aceşti bani, nu pot altfel decât să accept.

— Bine! Milles şi Berry sunt martori la pariul nostru. Mâine plec cu oamenii mei spre Shoshone. Vii cu noi?

— Nu vreau să ajung în bătaia armei acestui diavol.

— Ne întoarcem în trei săptămâni. Poţi să începi să pregăteşti banii.

— Sunt sigur că va trebui să plăteşti tu.

— Ba nu. Nu mă cunoşti bine dacă spui asta.

— Pot să te asigur, fără să mă înşel, că nu există vreunul să-l întreacă pe tânăr în iuţeală şi precizie.

— Curând o să fie nevoie să aleagă alt şerif la Shoshone! Rhonda îşi dezlipi urechea de perete speriată de cele auzite.

Acum era convinsă că taică-său îşi pierduse minţile. Nu înţelegea că, pentru un pariu de onoare, ar putea să dorească moartea unui semen.

Îngrijorată, ieşi din separeul în care stătuse şi peste câteva momente părăsi localul.

CAPITOLUL II

Un chelner intră în separeu, zicând:

— Walt, afară este un om care întreabă de tine.

— Cine este?

— Îl văd prima oară pe-aici. Cred că-i un străin.

Walt, cu mare precauţie, se arătă la fereastra care dădea în local şi-l întrebă pe chelner:

— Unde este? Cine este?

Acesta se apropie de el şi aruncându-şi o privire prin local răspunse:

— Este cel care stă în colţul barului.

Walt se uită cu curiozitate la cel indicat. După ce-l observă câteva secunde, se schimbă la faţă.

Ustinov, care nu-l scăpa din ochi, îi spuse:

— Îl ştii, aşa-i?

— Da, răspunse Walt, preocupat.

— Cine este?

— Un agent de la Asociaţia crescătorilor de vite… Se apropiară să-l vadă pe agent.

Ustinov, după ce îl privi pe îndelete, spuse:

— Îl văd pentru prima oară.

— Mă urmăreşte de mai bine de un an – adăugă Walt. Din cauza lui m-am ascuns în Valea Morţii.

— Ce te gândeşti să faci?

— Nu cred să fie singur. Trebuie să plec din oraş.

— Poţi să vii cu noi până la Shoshone…

— Mi-e mai frică de şeriful de-acolo decât de omul ăsta şi de toată organizaţia lui.

— Poţi să rămâi în Las Vegas, pe teritoriul Nevadei.

— Nu e o idee rea – spuse Walt zâmbind. Poate vin cu voi. La ce oră plecaţi?

— O să plecăm dis-de-dimineaţă.

— Vă găsesc eu pe drum.

— Dacă vrei, poţi veni în seara asta la ferma mea – spuse Ustinov. Acolo o să fii în siguranţă.

— Şi ai putea intra în grupul nostru, adăugă Milles. Avem nevoie de bărbaţi curajoşi.

— Eu sunt prea cunoscut prin zona Văii Morţii.

— Asta e o problemă.

— Mă mai gândesc.

În separeu continuă să se vorbească cu însufleţire.

De cealaltă parte, agentul de la Asociaţia crescătorilor de vite stătea de vorbă cu o fată de la local.

— Îl ştii pe un oarecare Walt? întrebă agentul, pe nume Lang.

— Da.

— Dar pe unde este?

— Acum câtva timp l-am văzut chiar în local.

— Pe unde-i patronul?

— Cu nişte prieteni. Stai! Eşti prieten cu Walt?

— Sigur că da! De mai bine de un an suntem prieteni nedespărţiţi.

— Nu mă minţi?

— Îţi spun adevărul.

— Păi este într-un separeu cu Ustinov şi Berry.

— Eşti sigură?

— Da. Acum vreo două minute mi-a spus o prietenă. Le-a dus băutură în separeu.

— Mulţumesc, fetiţo – spuse agentul zâmbind, plecând de lângă fată.

Văzându-l că se depărtează, fata înălţă din umeri.

Agentul, ca să nu atragă atenţia chelnerilor, în caz că l-ar fi recunoscut vreunul, se apropie tiptil de o masă unde se juca cu însufleţire şi care se afla lângă uşa ce dădea spre separeuri.

Cu mare grijă, pătrunse în coridorul care unea localul de separeuri. De aici le examină pe rând, fără ca să fie văzut.

Ajungând la cel în care se aflau amicii, ascultă cu atenţie.

Recunoscând vocea lui Walt, puse surâzând mâna pe pistoale.

Prin surprindere pătrunse în separeu, ordonând:

— Mâinile sus! Nu vă mişcaţi sau trag!

Cei dinăuntru se supuseră.

Toţi îl priveau cu mirare pe agent.

Nu aveau cum să se aştepte la asta.

— Bună, Walt, salută agentul. În sfârşit am pus mâna pe tine.

— Am şi uitat pentru ce… – răspunse Walt. Şi în plus, aici nu este Nevada.

— Nu asta mă preocupă. Trebuie să mă însoţeşti.

— Dar nu înţeleg ce se întâmplă – declară senin Ustinov. Acesta este un abuz. Nu înţeleg cum pot fi deranjate nişte persoane onorabile.

— Nu te mai preface, mister Ustinov. Vă cunoaştem bine. Fiţi mulţumit că încă n-am strâns probe contra dumneavoastră, altfel aţi fi venit de asemenea cu mine.

Walt continua să-l privească pe tânăr, sperând să-l ia pe nepregătite.

— Ce te gândeşti să faci cu mine?

— Pentru moment, vei rămâne un sezon la biroul şerifului.

— Dar nu ai probe contra mea! strigă Walt.

— Te înşeli – spuse, surâzând, agentul. Mai mulţi martori te-au văzut trăgând asupra acelei perechi de bătrâni. Dacă n-au depus mărturie înainte, a fost de frica ta şi a oamenilor tăi.

— Nu trebuie să te opui – spuse Ustinov. Însoţeşte-l pe acest băiat până la biroul şerifului. Nu-ţi face griji, o să-ţi caut eu un avocat bun.

— Să nu mai pierdem timpul, mister Ustinov. Walt o să fie spânzurat fără să-l mai judece întâi.

— Dar legea nu spune astfel!

— Cu anumiţi oameni e mai bine să aplici o lege proprie. Haide!

Walt nu se mai opuse. Avea încredere în prietenii săi.

Lang îl dezarmă pe prizonier şi le spuse celorlalţi:

— Sper să nu faceţi vreo prostie.

Fără alt comentariu ieşi cu Walt din separeu.

Pe când se îndreptau spre uşă, Lang îl avertiză:

— Nu uita că pistoalele mele ochesc la cea mai mică intenţie de evadare. Ar fi o prostie din partea ta să încerci să fugi.

— Nu-ţi face griji, Lang, spuse Walt. Încă mai cred că legea mă protejează.

— Mai vorbim şi în biroul şerifului.

Şi, fără ca altceva să se mai întâmple, părăsiră localul.

Şeriful îi privi surprins.

Lang îi făcu cunoscut şerifului cele întâmplate şi fără alte discuţii îl închise.

— Să nu încetaţi să-l păziţi, spuse Lang pe când se

pregătea să plece din biroul şerifului. Este un duşman periculos şi are mulţi şi buni prieteni prin oraş.

— Puteţi pleca liniştit.

— Mă întorc îndată. Merg să vorbesc cu guvernatorul.

— Am eu grijă de acest om.

În acest timp, Milles spunea:

— Trebuie să-l ajutăm pe Walt. Şi el ne-ar fi de ajutor în treburile noastre. E un om tare periculos când are pistoale şi e temut în zonă.

— Nu-ţi face griji, Milles, spuse Ustinov. Mă ocup eu ca Walt să iasă de la închisoare.

— Vorbesc cu un om de maximă încredere – spuse Berry şi care nu dă greş.

Berry intră apoi în local să vorbească câteva minute cu mai mulţi ospătari.

*

*   *

Şeriful stătea de vorbă cu Walt.

— Pentru ce te-a închis?

— Vă asigur, dom' şerif, că din greşeală. Trebuie să mă fi confundat cu altcineva.

— Dar nu înţeleg. Doar a dat asigurări că te-a urmărit mai mult de un an.

— Pentru ceva ce n-am făcut… O să vedeţi cum se lămureşte totul la proces.

În aceste momente, o mare zarvă se produse la uşa biroului şerifului. Acesta, curios, se duse până acolo.

— Eu ştiu că voiai să furi de la mine! exclama cineva.

— Ba nu-i aşa! Doar voiam să verific că tu nu m-ai înşelat.

— Te omor!

— Dar ce se întâmplă? întrebă şeriful, coborând pe scară.

Înainte de a primi răspunsul, unul din oamenii lui Berry intră pe o fereastră în biroul şerifului şi, luând cheile, îi dădu drumul lui Walt.

— Să nu mai pierdem timpul! spuse cel care îl eliberase. Să ieşim pe unde am intrat eu.

— Asta a intrat în casa mea ca să mă fure! strigă unul dintre cei care comentau, răspunzându-i şerifului. L-am surprins pe când îmi umbla prin lucruri.

— Dat vă asigur, dom' şerif, că nu mă gândeam să fur ceva!

— Asta am eu grijă s-o dovedesc, răspunse cel cu insigna. Intră aici înăuntru. Până s-o dovedi, rămâi închis aici.

— Vă jur, dom' şerif!

— Taci şi fă ce-ţi spun!

Cu mare greutate reuşiră să-l închidă pe cel acuzat de furt.

Şeriful îşi dădu seama îndată că Walt nu mai era în celulă.

Privindu-i pe cei care vorbeau, le spuse:

— Asta voi aţi pus-o la cale! Ticăloşilor!

— Despre ce vorbiţi, şerifule? Nu înţeleg de ce ne insultaţi.

— O ştiţi prea bine! Dar bine n-o să ieşiţi din afacerea asta!

— Nu vă înţeleg.

— Te închid eu şi pe tine!

— Poate v-aţi pierdut minţile, şerifule! Eu vă asigur că omul a vrut să fure din casa mea. Şi l-am prins.

— Nu mai minţi! Comedia asta a fost pregătită ca să-

mi distragă atenţia şi astfel voi să-l eliberaţi pe Walt.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi! strigă cel ce era acuzat.

— Nu-l mai luaţi în seamă pe şerif! spuse unul dintre martori. Doar el l-a pus în libertate, cine ştie de ce şi acum dă vina pe voi.

Şeriful îi privi pe cel care tocmai vorbise şi-i spuse:

— Şi tu o să rămâi aici!

— Nu mai vorbi prostii. Dacă încerci, o să trag în tine. Cu mine nu te joci şi ăştia sunt nişte proşti dacă se lasă înşelaţi de trucurile tale.

— Când o să cadă Walt, o să spună adevărul!

— Până atunci, lasă-ne pe noi în pace! Eu am venit să-l acuz de furt pe omul ăsta, dar când văd ce se întâmplă, am hotărât să-mi retrag plângerea, dacă-mi cere iertare.

Şeriful nu ştia ce să mai facă. Parcă înnebunise.

Se gândea numai la Lang şi la ce-o să spună când s-o întoarce şi-o să afle de fuga lui Walt.

Furios pe sine însuşi, îi dădu pe toţi afară din birou.

Oamenii lui Berry se îndreptară spre local, pentru a-i comunica cele întâmplate.

Berry, Ustinov şi Milles îi felicitară cu multă căldură.

Şeriful, fără să ştie ce face, plecă spre reşedinţa guvernatorului, sperând să-l întâlnească acolo pe Lang.

Nu s-a înşelat; Lang era acolo cu Excelenţa Sa.

Guvernatorul îl primi imediat şi pe şerif.

După ce-i relată cele întâmplate în lipsa lui Lang, acesta rămase tăcut câteva minute.

— Vă asigur că n-a fost vina mea. Deşi n-ar fi trebuit să ies din birou – se scuză şeriful. Dar ţin să vă asigur că voi verifica dacă este aceasta opera lui Berry.

— Poţi să fii chiar sigur – răspunse Lang. Erau

oamenii lui care au înscenat scandalul în faţa uşii biroului dumneavoastră, nu-i aşa?

— Da.

— Nu vă mai faceţi griji. Îmi pare rău dar că după un an de căutări reuşisem să-l prind pe acest asasin. Dar nu cred că o să-şi reia activitatea.

— Nici nu ştiţi ce rău îmi pare.

— Doar v-am spus să nu vă mai faceţi griji. Mă întâlnesc eu cu el. Să ne întoarcem la biroul dumitale.

Cei doi se despărţiră de Excelenţa Sa, care le ură noroc.

Ajunşi în biroul şerifului, Lang cercetă cu atenţie podeaua.

Se apropie de o fereastră, spunând:

— Pe-aici au ieşit.

— Desigur, pe uşă n-au putut s-o facă.

Lang, tăcut, sări pe fereastră şi, privind podeaua observă:

— Aici sunt urmele celor doi care au ieşit pe fereastră.

Le urmări pe o distanţă de câţiva iarzi, spunând apoi:

— Şi aici au urcat pe cal.

Se uită pe îndelete la urmele animalelor, făcându-i semne şerifului să se apropie.

Când şeriful fu lângă el, îi spuse:

— Trebuie să ne luăm după urme. Ar fi mai bine mâine-dimineaţă, la prima oră.

— Dacă pun mâna pe el, n-o să-mi mai scape! strigă şeriful.

— Să ne stăpânim nervii. O să-i fac o vizită lui Berry.

— Vin cu tine.

— Nu. Mai bine mă duc singur.

— Cum doreşti!

Şi Lang se despărţi de cel cu steaua de şerif până a doua zi.

Nu putea să-şi ascundă nemulţumirea pentru cele întâmplate, deşi încercase s-o facă.

Era sigur că şeriful fusese înşelat.

Intră în localul lui Berry şi pe loc îşi dădu seama că mai mulţi ospătari îşi înfipseseră privirile în el.

Fără ca faptul să-l preocupe, porni spre Berry, care juca liniştit o partidă de pocher în compania lui Ustinov şi Milles.

Văzându-l intrând, cei trei lăsară jocul, iar Ustinov exclamă zâmbind:

— Ce păcat că Walt le-a scăpat!

— Nu asta mă preocupă. Agenţii de la Asociaţie nu-şi pierd niciodată controlul nervilor, mister Ustinov. Vă asigur că mai dau eu ochii cu el.

— Întotdeauna am spus că Walt nu-mi place – răspunse Berry.

— Dacă-i aşa, de ce v-aţi trimis oamenii să-i distragă atenţia şerifului?

— Dar cine a spus aşa ceva?

— Nu te enerva, mister Berry. Dar n-ar trebui să te încrezi în oameni ca cei pe care i-ai trimis să-l facă scăpat pe Walt. În general au obiceiul să se vândă celui care dă mai mult.

Spunând acestea, Lang se îndepărtă continuând să surâdă.

Instinctiv, Berry îşi mişcă mâinile, văzându-l pe Lang cu spatele.

Ustinov însă îl opri.

Lang se întoarse, zicând:

— Trebuie să-i mulţumiţi lui mister Ustinov. Altfel, la ora asta aţi fi mort şi îngheţat.

Cei trei prieteni se priviră surprinşi. Nu înţelegeau că ar fi putut descoperi intenţiile lui Berry.

Totul deveni însă limpede când Lang adăugă:

— N-ar fi trebuit să aşezaţi oglinzile astea înclinate.

Berry, văzându-se descoperit, nu mai ştia ce să zică.

Lang, fără a înceta să zâmbească, plecă de lângă ei.

— Băiatul ăsta este foarte periculos – observă Ustinov.

— Şi eu mi-am dat seama – adăugă Berry.

— De azi încolo casa ta va fi supravegheată. Nu trebuia să-ţi trimiţi servitorii.

— Doar ei puteau să facă ceea ce au făcut.

— Atunci trebuie să te gândeşti la duşmanul pe care ţi l-ai făcut.

— Trebuie să mă gândesc la el – spuse Berry şi se ridică în picioare.

Vorbi apoi cu un om în serviciul său şi peste câteva secunde, acesta fu afară.

Îl căută pe Lang cu privirea şi, când îl găsi, în clipa în care dădea colţul, o rupse la fugă după el.

Ajungând în colţul străzii după care dispăruse Lang, începu să meargă fără grabă.

Mergea drept spre biroul şerifului.

Servitorul lui Berry scoase un cuţit lung din carâmbul uneia din cizmele sale de călărie şi-l aştepta să ajungă la intrarea în birou. În timp ce urca cele trei trepte care duceau către birou, cuţitul sări pe neaşteptate din mâinile lui şi se înfipse în spatele lui Lang, care scoase un strigăt de spaimă.

Omul lui Berry începu să alerge, fără ca să-l fi văzut

cineva. Peste câteva minute intră în local, făcându-i un semn lui Berry, ca să-l liniştească.

CAPITOLUL III

— Ai auzit strigătul? întrebă surprins şeriful pe ajutorul său.

— Şi un zgomot sec după aia – răspunse acesta.

— Trebuie c-a fost foarte aproape de noi.

Cei doi bărbaţi alergară la uşă, deschizând-o.

Rămaseră nemişcaţi.

Prin deschizătura uşii, lumina dinăuntru cădea pe corpul lui Lang, care zăcea pe jos cu cuţitul înfipt în spate.

Şeriful, recunoscându-l pe Lang, înjură cu voce tare şi-i ordonă ajutorului său să-l caute prin împrejurimi pe autorul crimei.

Exact în acest timp servitorul lui Berry dădea colţul, iar ajutorul de şerif se luă după el, trăgând focuri cu Coltul său.

Se temea însă că un alt cuţit i s-ar putea înfige şi lui în spate. Preocupat că nu l-a recunoscut pe fugar, se întoarse în biroul şerifului care auzind împuşcătura, întrebă:

— Cine era?

— N-am putut să-l recunosc.

— Nu l-ai nimerit?

— Nu.

— Ce păcat! Laşii!

— A intrat în localul lui Berry – spuse ajutorul. Dar n-am îndrăznit să intru, să nu mi se întâmple acelaşi lucru ca bietului băiat.

— Bine ai făcut. Trebuie să fie aici mâna lui Berry!

— Ştiu doar un singur om care poate arunca cuţitul de la distanţă, fără teamă de a da greş cum a făcut-o cel care l-a omorât pe tânărul ăsta – comentă ajutorul.

— Pancho, mexicanul care lucrează la Berry?

— Chiar el!

— Să vorbim mâine cu el!

— Dar n-avem probe.

— Poate găsim vreun indiciu sau pe cineva care l-a văzut ieşind din local. Ar fi suficient.

— Să-l ducem pe Lang înăuntru.

Amândoi îl luară pe rănit şi-l puseră pe un pat care se afla într-o cămăruţă.

Ajutorul, privindu-l pe Lang, exclamă:

— Dar băiatul ăsta trăieşte!

— E imposibil! răspunse şeriful. Apoi, apropiindu-se de rănit îşi puse urechea pe pieptul lui, adăugând: Ai dreptate! Inima îi bate… Să chemăm un doctor! Repede!

Ajutorul, fără să mai aştepte, ieşi din birou alergând, în scurt timp se întoarse însoţit de un doctor. Acesta îl consulta în tăcere.

Într-o jumătate de oră termină de curăţat rana.

— Cred – spuse doctorul – că peste câteva zile va fi în afară de orice pericol; e un tip tare rezistent şi poate suporta pierderea de sânge.

— Ce să facem cu el?

— Lăsaţi-l aici câteva zile. Dar trebuie să-l supravegheaţi tot timpul ca să nu se mişte.

— De ce nu rămâneţi chiar dumneavoastră?

— Mai am de văzut şi alţi pacienţi, şerifule.

— Înţeleg.

— Dar nu vă faceţi griji; mâine-dimineaţă la prima

oră revin să-l văd.

— Să dea Dumnezeu ca să-i prindem pe mişei!

— Cine i-a înfipt cuţitul?

— Nu-l ştim.

— Nu-l ştim, doctore.

— A fost tare dibaci cel care a făcut-o.

— Trebuie să fi fost Pancho! exclamă ajutorul.

— Servitorul lui Berry?

— Chiar el!

— Dar băiatul rănit unde lucrează?

— Este agent al Asociaţiei crescătorilor de vite.

— Înţeleg. Aveţi grijă să nu se mişte şi nu uitaţi că trebuie supravegheat permanent.

— Fiţi liniştit, domnule doctor. N-o să ne mişcăm, de lângă el.

În acest timp, în localul lui Berry, clienţii se distrau.

Numai Pancho, după ce făcuse semnul care să-l liniştească pe Berry, se ascunse în biroul acestuia. Îi era teamă că cel care a tras asupra lui l-a şi recunoscut.

Nu era sigur dacă fusese şeriful sau ajutorul său, dar unul dintre ei trebuie să fi fost, pentru că-i văzuse lucind insigna pe piept.

Berry, mirat că nu-l mai vede pe Pancho prin local, o întrebă pe una dintre fete de el.

— Acum câteva minute a intrat în biroul tău.

Berry, fără zgomot, se îndreptă spre locul indicat de fată.

Intră decis şi întrebă:

— Ce faci aici?

— A venit şeriful?

— Nu.

— Ori ajutorul lui?

— Nici.

— Nu mai înţeleg, spuse preocupat Pancho. Sunt sigur că m-a urmărit unul dintre ei. A tras în mine.

— Dar te-au văzut? întrebă speriat, Berry.

— Nu cred că m-au recunoscut.

— Eşti un prost! mormăi Berry.

— Dacă n-a venit nici unul dintre ei înseamnă că n-au putut să mă recunoască.

— Sau poate că aşteaptă dimineaţa ca să vină după tine. Ar fi bine să dispari de pe-aici.

— Cred că ai dreptate. O să plec la Tucson.

— Dacă vrei, poţi să pleci cu oamenii lui Ustinov.

— Nu e rea ideea.

— Nu mai aştepta dimineaţa. Ieşi pe poarta din spate şi du-te la ferma lui Ustinov. Îi spui ce s-a întâmplat. El o să te ajute.

— Deşi nu cred c-am fost recunoscut.

— Toţi ştiu că în Phoenix eşti cel mai bun aruncător de cuţit… Trebuie să pleci, nu ne putem asuma riscul dacă ai fost recunoscut.

— Bine, plec chiar acum. Recunosc că sunt puţin nervos şi dacă ar veni şeriful n-aş putea să mă stăpânesc.

— Dar băiatul ăla a murit?

— Tu ştii că niciodată nu dau greş.

— O să-ţi dau ce ţi-am promis.

Şi Berry, deschizând un sertar, scoase un teanc de bancnote, pe care i-l dădu lui Pancho.

Acesta, fără să se mai oprească să numere banii, se despărţi de Berry, ieşind fără ca să-l vadă nimeni pe poarta din spate.

În scurt timp descălecă în faţa fermei lui Ustinov.

La una din ferestre se vedea lumină, ceea ce dovedea că cei de aici nu se culcaseră încă.

Sună hotărât la poartă.

Oamenii adunaţi în sufragerie puseră mâinile pe „Colturile” lor.

Numai Walt îşi scoase pistoalele, în timp ce se ascundea după nişte fotolii.

Zgomotele o deşteptară pe Rhonda, care dormea liniştită.

Mirată de ora târzie, apăru în uşa camerei, să vadă cine suna la ora aceea.

— Deschid eu! îl auzi spunând pe tatăl său.

Rămânând în uşa sufrageriei, dinspre scări, fata putu să-i vadă pe cei care erau cu taică-său şi, judecând după atitudinea lor, gândi că se tem de o vizită neplăcută.

De aceea deveni şi mai atentă.

— Cine este? întrebă Ustinov.

— Sunt eu, Pancho!

Rhonda nu înţelegea rostul vizitei acelui om.

Aceste cuvinte îi liniştiră însă pe cei din cameră.

Ustinov deschise uşa şi Pancho intră.

— De ce-ai venit? întrebă Ustinov.

— Îţi explic îndată, răspunse Pancho.

Se aşezară din nou în sufragerie.

Rhonda, cu mare grijă să nu fie auzită, coborî pe scară şi-şi lipi urechea de uşă; dorea să afle ce se vorbeşte.

— Ce s-a întâmplat? Ce cauţi la ferma mea?

— Mi-a spus Berry că pot veni. Cred c-am fost recunoscut de un şerif sau de ajutorul lui când l-am

omorât pe băiatul ăla.

— Te referi la agentul Lang? întrebă Walt.

— Da.

— L-ai omorât?

— Cel puţin cuţitul meu s-a înfipt în spatele lui, răspunse zâmbind Pancho.

Rhonda se înfioră auzind acestea.

— Eşti sigur că te-a văzut şeriful?

— Nu cred că m-a recunoscut; totul fiind posibil, Berry mi-a spus că e mai bine să vin aici la tine şi mâine să merg cu voi spre Nevada.

— O măsură buna.

— Trebuie să-i mulţumeşti lui Pancho că te-a scăpat de agentul ăla, Walt, spuse Milles.

— Te cred c-o să-i mulţumesc! Dar sunt sigur că nu era singur. Băieţii ăştia merg de obicei în doi.

— Dar cel mai periculos era ăla înaltu'.

— Aşa este. Mă ura de mult timp. Mare păcat că n-o să fiu prezent la înmormântarea lui.

Toţi râseră în hohote.

Rhonda, speriată de tot după cele auzite, se întoarse în camera ei.

Mult timp se plimbă prin cameră, iar când se culcă din nou, nu putu să adoarmă.

Cele auzite şi gândurile sale n-o lăsau să se odihnească.

Acum era pe deplin convinsă că taică-său îşi pierduse minţile. Nu mai era acelaşi pe care îl lăsase cu trei ani în urmă, pentru a merge la colegiu. Probabil că l-au pierdut prietenii care îl înconjurau.

Trebuia să vorbească neapărat cu taică-său înainte de plecare.

Se gândea la bietul şerif din Shoshone.

Era sigură că la ora aceea dormea liniştit, fără să ştie că peste câteva ore pericolul va veni din Phoenix la Shoshone.

Trebuia să-l convingă po taică-său. Nu poţi omorî pe cineva pentru un pariu.

Când primele raze de soare veniră la fereastra sa, o găsiră tot trează.

De teamă să nu adoarmă totuşi, ieşi din cameră.

După ce trecu încet în revistă tot ce se întâmplase în ziua precedentă, se îndreptă spre camera tatălui său.

Bătu cu hotărâre.

— Tată, eu sunt.

— Intră. Dar ce doreşti la ora asta, fata mea?

— Vreau să vorbesc cu tine. Astă-noapte am ascultat tot ce-aţi vorbit.

— De o mie de ori ţi-am spus că nu vreau să asculţi pe la uşi!

— Astă-noapte n-am putut să evit tentaţia de-a asculta… Nu înţeleg cum de te-ai înconjurat de asasini şi hoţi de vite! Nu mai eşti cel pe care îl ştiam!

— Băieţii ăştia, în fond, sunt buni şi nobili. S-a întâmplat însă ca împrejurările să-i oblige să lase drumul bun.

— N-o să reuşeşti să mă convingi, ca altădată, tată. După cele auzite astă-noapte, nu mai există vreo forţă capabilă să mă convingă. Trebuie să renunţi la toate aceste prietenii şi să redevii omul care ai fost întotdeauna!

— Sigur, fata mea. Îţi promit că la întoarcerea de la Shoshone o să renunţ la toţi prietenii mei şi o să mă retrag la fermă cu tine. Dar acum lasă-ne să ne

odihnim! Peste câteva ore plecăm la drum.

— Nu trebuie să mergeţi la Shoshone! Şeriful de-acolo nu ţi-a făcut nimic!

Ustinov se ridică din pat, întrebând:

— Cine ţi-a spus că o să-l vizitez chiar pe şerif?

— Nimeni.

— Atunci cum de ştii?

— Datorită urâtului obicei de-a asculta pe la uşi.

— Dar aici n-am vorbit nimic despre asta!

— Dar în separeul din localul lui Berry, aşa-i?

Ustinov izbucni în hohote de râs.

— N-o să te schimbi niciodată, fetiţo! Dar nu uita că sunt unele lucruri pe care e mai bine să nu le auzi sau să le ştii.

— Mă interesează tot ce are legătură cu tine! Prea mult suferă biata mama!

— Lasă-mă acum să mă odihnesc!

— Ţi-ai pierdut minţile, tată! strigă Rhonda. Ai ajuns un pistolar odios! Şi acum, ca să le demonstrezi prietenilor tăi că nimeni nu poate să te bată şi că le eşti superior, te duci să cauţi un cowboy care nu ţi-a făcut nimic, ca să-l omori. Eşti odios!

— Rhonda!

— Deşi te iubesc aşa de mult, tată – adăugă fata plângând – aş vrea să nu câştigi tu cei cinci mii de dolari pe care i-a pus în joc Walt.

— O să te...!

Dar nu putu să mai continue, Rhonda ieşi alergând din camera tatălui său. Imediat încălecă un cal şi plecă să se plimbe prin fermă.

Când se mai linişti îşi spuse că va pleca şi ea la Shoshone. Trebuia să-l avertizeze de pericol pe şeriful

din acel orăşel.

Nu mai putea consimţi ca tatăl său să continue să omoare şi alte fiinţe nevinovate.

Peste câteva ore se întoarse în casă.

Tatăl său se pregătea de plecare.

Sub portal, împreună cu maică-sa, urmăreau pregătirile.

Mama, ştiind tot de la fiică-sa, exclamă plângând:

— Nu putem face nimic pentru el, fetiţo! De mai mulţi ani şi-a pierdut judecata şi s-a transformat într-o hienă!

— Îl putem împiedica să moară spânzurat!

— Nu putem s-o facem.

— Cel puţin să încercăm. Eu sunt pregătită să merg la Shoshone să-l avertizez pe şerif de intenţiile tatei. Sper că dacă este un om bun o să mă înţeleagă şi o să se poată salva.

— No să ajungi la timp, fetiţo.

— Voi încerca! Chiar mâine o să plec într-acolo.

Ustinov, înconjurat de prieteni şi servitori era gata de drum, când apăru un om de-al lui Berry.

Cele două femei se apropiară şi ele, să încerce să audă ceva.

Noul sosit, adresându-se lui Pancho îi spuse:

— M-a trimis Berry să-ţi spun că n-ai nimerit-o aseară. Agentul n-a murit.

— Nu-i adevărat! strigă Pancho.

— Ba da, deşi este într-o stare gravă şi nu se ştie dacă mai scapă.

— E prima oară când dau greş.

— Ţi-a transmis Berry ca să pleci cât mai iute. Şeriful a venit la prima oră la local să întrebe de tine.

— Şi ce i-aţi spus?

— Că ai ieşit foarte devreme să dai o raită.

— Ce-a mai întrebat?

— Dacă ai ieşit aseară, în jur de zece, din local.

— Şi Berry ce i-a spus?

— Că n-ai ieşit deloc.

— Când te-ntorci, transmite-i mulţumiri lui Berry. Ce-a mai spus şeriful?

— Ne-a asigurat că ajutorul lui te-a recunoscut. Stă şi te aşteaptă în local.

— Sper să se plictisească repede, răspunse râzând Pancho.

Rhonda, privind-o pe maică-sa, îi spuse:

— Mă duc să vorbesc cu şeriful. Nu putem fi de acord ca asasini ca Pancho să umble liberi!

— Fii cu multă grijă, fata mea! Dacă află ei, să nu crezi că dacă eşti fiica lui Ustinov te vor ierta. Cred că şi tatăl tău ar fi în stare să te omoare.

— Nu cred să fie atât de avansată nebunia lui.

CAPITOLUL IV

— Ajutorul dumneavoastră probabil că s-a înşelat, dom' şerif, spuse Berry. Pancho n-a ieşit din local toată seara.

— Poate că s-a înşelat – spuse şeriful. Dar, oricum, aş dori să stau de vorbă cu el.

— După şerif, nu este unul în Phoenix care să taie cu cuţitul ca acest servitor al dumitale – spuse un bătrân care îl însoţea pe cel cu insigna de şerif.

— Şeriful ştie că în Phoenix sunt mulţi mexicani care se pricep foarte bine să folosească cuţitul.

— În orice caz mi-ar plăcea să-i pun întrebări acestui mexican – adăugă bătrânul.

— Dar cine eşti dumneata de te bagi în vorbă? întrebă Berry surâzând.

— Este tovarăşul lui Lang – răspunse şeriful, anticipând cuvântul însoţitorului său.

Cu toate acestea auzind răspunsul, Berry deveni nervos.

Îşi reveni curând din surpriză, spunând:

— Nu ştiam că băiatul avea şi un însoţitor. Credeţi-mă că regret cele întâmplate.

— Poate că nu mai regreţi dacă reuşesc să vorbesc cu mexicanul ăla – replică sec însoţitorul lui Lang.

Berry plecă de lângă ei să vorbească cu oamenii săi.

Şeriful şi agentul mai în vârstă îi interogă apoi pe servitori.

Dar toţi spuneau aceleaşi lucruri ca şi Berry.

Afirmau că nici unul nu l-a văzut ieşind seara trecută

pe Pancho.

Una dintre femei spuse:

— Vă asigur eu că n-a ieşit.

— Cum ne poţi asigura?

— Aseară, cu mult înainte de a se comite crima şi mult timp după aceea, Pancho a rămas aşezat la masa aceea, jucând o partidă de poker. Eu totdeauna mă aşez lângă el; zice că îi port noroc.

— Eşti sigură? întrebă bătrânul agent.

— Credeţi că mint? Eu vă spun că ajutorul dvs. s-a înşelat.

— Aşa o fi. Şi dacă-i aşa, trebuie să plecăm.

— Poate nu peste mult timp fac dovada că minţi, fato. Şi atunci, mai bine pleci imediat, că n-o să te scape nici faptul că eşti femeie.

— Sunt calmă, domnule. Şi conştiinţa mea este curată. N-am de ce să mă tem.

— Ar fi bine să fie cum spui.

Agentul şi şeriful se pregăteau să plece, când primul, întorcându-se spre fata care îi zâmbea, întrebă:

— Cine a mai jucat atunci poker?

— Mai mulţi…

— Poţi să-mi spui numele unuia dintre ei?

— I-am văzut atunci prima dată.

— Înţeleg. La revedere, bună ziua.

Fata deveni neliniştită de felul în care o salutase acel om. Era convinsă că n-a crezut-o.

Berry se apropie de ea, felicitând-o.

— Să nu crezi că vulpea asta bătrână a înghiţit gogoaşa, spuse ea.

— Ba sunt sigur că te-a crezut. Ai spus-o perfect.

— Eu nu sunt aşa sigură.

În acest timp, agentul îi spunea şerifului:

— Fata asta minte.

— Eu te-aş asigura că a fost sinceră.

— Cunosc bine genul ăsta de femei. Dar voi aştepta. Ajunseră la birou tocmai când medicul pleca de la rănit.

— Cum îi mai merge bolnavului, doctore? întrebă şeriful.

— Mult mai bine. Acum vă pot asigura că pericolul a trecut. Băiatul ăsta trebuie să aibă forţa unui taur.

— De-aţi şti cât mă bucur – spuse cel cu insigna. Când mai veniţi să-l vedeţi?

— Diseară, deşi nu cred că mai este nevoie.

— O să fim mult mai liniştiţi dacă veniţi.

— Voi veni, puteţi fi siguri.

Se despărţiră de doctor şi intrară în birou.

Vorbeau cu însufleţire, când intră un cowboy, spunând:

— Tocmai l-am văzut pe Pancho în compania lui Ustinov şi a altora.

— Unde mergeau?

— Spre nord.

— Ai mai recunoscut pe vreunul?

— Pe câţiva cowboys de la ferma lui Ustinov.

— Era şi Walt cu ei?

Văcarul rămase câteva secunde pe gânduri şi zâmbind spuse:

— Da. Sunt sigur că unul dintre ei era Walt.

— Mulţumesc.

Chiar în acele clipe, Rhonda se oprise în faţa uşii biroului şerifului.

În timp ce trecea pragul biroului şerifului începu să

se căiască. Ceea ce se pregătea să facă putea pune în pericol viaţa tatălui ei.

Se pregătea să încalece din nou, când şeriful o salută:

— Bună ziua, domnişoară Rhonda!

— Bună, şerifule – salută nervoasă, fata.

— Veneaţi să mă vedeţi?

— Nu. Veneam să-l văd pe rănit.

— Puteţi intra, dacă doriţi. Dar nu poate vorbi.

— Vin atunci altă dată.

— Ascultaţi, domnişoară Rhonda. Aş dori să vă pun câteva întrebări.

— Spuneţi, domnule şerif.

— Vreţi să intraţi, vă rog?

Rhonda intră şi odată ajunşi în birou, şeriful i-l prezentă pe Jeffries, cum se numea bătrânul agent.

Acesta salută cu afecţiune.

— Unde este tatăl tău?

— A plecat la drum acum două ore.

— Unde s-a dus?

— Cred că-şi vizitează nişte prieteni de-alături, din Nevada. Mi se pare că la Las Vegas.

— Cine îl mai însoţeşte?

— Mai mulţi cowboys de la fermă.

— Nimeni altcineva?

Rhonda, privindu-l pe şerif, întrebă:

— Ce vreţi să spuneţi cu întrebarea dumneavoastră?

— Oh, nimic, domnişoară Rhonda! Îl însoţesc numai văcarii de la fermă?

— Nu. Era şi unul Walt cu ei.

— Şi Pancho?

— Şi el.

— Când a venit Pancho la fermă?

— Azi-noapte.

— Ştii pentru ce?

— Nu cunosc.

— El a fost, domnişoară Rhonda, cel care a înfipt cuţitul în însoţitorul meu – spuse Jeffries.

Rhonda, nervoasă, rămase pe gânduri.

Cei doi bărbaţi o priveau în tăcere.

În cele din urmă fata, după o luptă interioară cu propriile-i gânduri, hotărî să spună adevărul.

— Ştiam toate astea, spuse. Venisem pregătită să vă mărturisesc anumite lucruri… Dar am renunţat când şeriful m-a salutat.

— Nu mai spuneţi – interveni Jeffries mulţumit. Dumneata ştii că Pancho a fost cel care a vrut să-l omoare pe Lang?

— Da.

— Dar de unde?

— Astă-noapte l-am auzit pe Pancho spunând-o.

— Sunteţi sigură?

Rhonda rămase tăcută câteva minute.

— N-o să i se întâmple nimic tatei?

— Vă promit că o să-l apăr eu pe tatăl dv.

— Sunt absolut sigură. Vă spun că l-am auzit povestind chiar pe el.

— De ce a venit la voi la fermă?

— Pentru că Berry i-a spus aşa. Se temea că dv. sau ajutorul l-aţi recunoscut şi de frică a venit la noi acasă ca să plece apoi împreună cu tata la Las Vegas.

— Dar ce-l leagă pe tatăl dv. de aceşti asasini?

— Nu ştiu. Dar sunt convinsă că tata şi-a pierdut minţile. Şeriful îl ştie de mulţi ani şi poate să spună că

niciodată n-a fost ca acum. Şi mama zice că este anormal.

— Mă duc să-i fac o vizită lui Berry – spuse Jeffries.

— Nu vă grăbiţi – spuse cel cu insigna. Acum ştim adevărul şi cu mărturia domnişoarei Rhonda îl putem închide. Dar trebuie să aşteptăm ca Pancho să se întoarcă. Dacă-l luăm pe Berry, adevăratul făptaş nu mai apare niciodată.

— Aveţi dreptate. O să aştept.

— O să avem ocazia când Lang o să fie bine.

— Şi îi lăsăm să prindă curaj! Dacă Berry capătă încredere, o să-l cheme înapoi pe Pancho. E un servitor credincios.

— Nu ştim cum să-ţi mulţumim pentru ce ne-ai spus.

— Vă cer doar îngăduinţă pentru tata.

— Contra lui nu există nici o probă, până acum… Este foarte inteligent şi încă n-avem nici o singură dovadă care să-l acuze.

— Vă rog să nu spuneţi nimănui ce v-am spus. Dacă ar afla tata, ar fi în stare să ne omoare şi pe mine şi pe mama.

— Poţi pleca liniştită. Ce prieten o să-şi viziteze tata la Las Vegas?

— Nu ştiu. Aici cunoaşte mai mulţi oameni; dar, în realitate nu s-a dus chiar în acest oraş.

— Atunci?

— Merge la Shoshone. A pariat pe cinci mii de dolari cu Walt că o să-l omoare în luptă dreaptă pe şeriful de-acolo.

— Bietul Garry! exclamă Jeffries. Chiar dacă într-adevăr s-ar înfrunta cu el în condiţii egale, tatăl tău ar fi cel care şi-ar pierde viaţa.

— Îl cunoaşteţi pe acest şerif? întrebă Rhonda.

— Da.

— Şi cum este?

— Un tip mare. Să aibă vreo cinci ani mai mult ca dumneata.

— Şi-i adevărat că e atât de periculos pe cât se aude? întrebă cel cu insigna.

— Cel care nu-l cunoaşte poate crede că este o exagerare tot ce se povesteşte despre el; dar noi, cei care îl cunoaştem ştim prea bine că este chiar mai grozav decât tot ce spune lumea.

— Am auzit spunându-se că este un bun ochitor – declară şeriful.

— Cel mai rapid din câţi am cunoscut şi de mulţi ani trăiesc printre oameni dibaci.

— Dacă-i aşa, tatăl meu este în pericol.

— Aţi înţeles, domnişoară Rhonda. Dar dacă tatăl dumitale nu-i dă motive lui Gary să tragă în el, nici Gary n-o va face. Doar când este un caz deosebit trage ca să omoare.

Continuară să vorbească cu însufleţire.

Peste o oră Rhonda pleca, prietenă de-acum cu Jeffries.

Acesta, văzând-o plecând, observă:

— Mare păcat ca o fată ca aceasta să aibă un tată ca Ustinov.

— Nu înţeleg cum a putut să se schimbe atât de mult omul ăsta – spuse şeriful. Eu îl cunosc de vreo douăzeci de ani şi întotdeauna a fost o persoană onorabilă şi cumsecade.

*

* *

Ustinov şi însoţitorii săi trecură de Las Vegas.

De două zile se aflau prin împrejurimi.

— Aş zice să mergem până la Valea Morţii – declară Walt. Acolo m-aş simţi mult mai în siguranţă.

— Nu te îngrijora, Walt – spuse Ustinov. Doar acum sunt şi eu cu tine.

— Cu toate astea aş prefera să mergem spre Valea Morţii.

— Dar dacă eşti cu noi n-ai de ce să te temi – adăugă şi Milles.

— Dacă l-ai cunoaşte pe şeriful ăsta, n-ai mai vorbi aşa.

— Eu nu vreau să mă gândesc că lui Walt îi este frică.

— Totuşi băiatul ăsta mă preocupă şi pe mine.

— Acum suntem mulţi. Vreau să-nţelegi că eu o să câştig pariul!

— Ar însemna din partea ta să te sinucizi, Ustinov.

— O să-ţi demonstrez exact contrariul.

— Cum doreşti, dar eu nu vreau să intru în Shoshone. Mulţi m-ar putea recunoaşte şi dacă află şi şeriful, n-aş mai fi în siguranţă nici în fundul Văii Morţii.

— Nu cred c-ar îndrăzni să vină după tine în iadul ăla.

— Din nou te-nşeli, Ustinov – spuse Walt. Băiatul ăsta e cel mai bun cunoscător al iadului de-acolo. De aceea şi pier toţi cei care intră încrezători în iad, pe furiş.

— Ard de dorinţa de a-l cunoaşte pe acest personaj.

— Dacă ajungi să te înfrunţi cu el, nu mai ai timp de căinţă.

— Nu mai vorbi prostii, Walt – strigă Ustinov. Mă enervezi.

— Vreau doar să vă avertizez de pericolul care vă paşte.

— Ca să-ţi demonstrez că nu-i aşa, mai întâi o să râd de el! O să fur toate vitele de pe la fermele din jur, ceea ce înseamnă şi o afacere bună şi pe urmă, când m-oi plictisi, o să-l caut şi o să-l omor.

— Trebuie să rămâi cu noi, Walt – spuse Pancho.

— Tare mi-e că greşeala ta o să complice lucrurile, Pancho.

— Dar mai trece până s-o înzdrăveni tipul, dacă chiar nu moare.

— Prietenii lui o să mă caute pe mine.

— Dar n-o să-ţi ştie ascunzişul…

— Cum se vede că încă n-ai fost urmărit de copoi, altfel n-ai vorbi aşa.

— Şi să nu uiţi că noi lucrăm organizaţi.

— Dar cu toate astea, prost teren de curse v-aţi ales.

— Pleacă dacă vrei! strigă Ustinov, care începuse să-şi piardă calmul. Dar şi dacă rămâi, o să câştigi câteva miişoare bune!

— Ce vă gândiţi să faceţi?

— Mai multe lucruri.

— Şi de ce nu-mi spuneţi? Dacă mă interesează o să rămân.

Ustinov vorbi apoi câteva minute.

Walt, ascultându-l, zâmbea satisfăcut.

Când termină, Ustinov spuse:

— Cred c-o să rămân. Deşi vă spun că am ideile mele despre şerif.

— Avem noi grijă de el!

— Atunci puteţi conta pe mine!

— Mă bucur – răspunse mulţumit Ustinov. Ai adus cei

cinci mii de dolari?

— Da.

— Atunci pregăteşte-i de pe-acum. În câteva ore o să fie ai mei.

— Să nu crezi că-i aşa uşor. Când te-oi afla faţă în faţă cu tipul, încearcă să nu pierzi nici o fracţiune de secundă.

— N-o să uit asta.

Îşi continuară drumul călare şi povestind.

Tot ce le propunea Ustinov oamenilor lui era puţin cam greu de îndeplinit din cauza deşertului.

— E periculos să furi vite pe-aici – spuse Miller. Pământul este foarte uscat şi ne pot lua urmele cu destulă uşurinţă.

— Nu te gândi la asta. Înainte de-al omorî pe tip, vreau să-i dau motive să mă urască.

— Te-ai expune astfel prea mult.

— Aici eu poruncesc! strigă Ustinov supărat.

Milles şi băieţii schimbară priviri între ei şi rămaseră tăcuţi.

— Tot ce v-am propus până acuma a ieşit bine; atunci n-aveţi motive să credeţi c-o să mă înşel de data asta.

— Dar…

— Trebuie să taci şi să te supui, Milles – încheie sec Ustinov.

Milles rămase tăcut.

Peste vreo oră zăriră orăşelul şi se îndreptară decişi spre el. Locuitorii din orăşel îi priveau curioşi. Tot grupul porni spre saloonul din piaţă.

CAPITOLUL V

Judecând după hărmălaie, localul era arhiplin. Cei din grup descălecară în faţa lui. Toţi cei care îl însoţeau pe Ustinov verificară dacă puteau scoate cu uşurinţă pistoalele din toc.

— Crezi c-o fi şi şeriful înăuntru?

— Nu prea are acest obicei – răspunse Walt.

— Atunci să intrăm. Dar cu discreţie – spuse Ustinov. Nu vreau să fiu luat prin surprindere.

Toţi puseră mâna pe arme şi pătrunseră fermi.

Ustinov mergea în frunte.

— Mâinile sus! strigă.

— Atenţie la mişcările care vi se par suspecte! îi preveni Milles. Ustinov, privindu-i pe cei dinăuntru, întrebă:

— Nu este şi şeriful pe-aici?

Nu-i răspunse nimeni.

Cowboys, surprinşi, se priveau unul pe altul.

— Nu aţi auzit?

Dar ei tăcură mai departe.

Surpriza produsă de noii sosiţi le tăiase limba.

— Am întrebat dacă şeriful nu se află printre voi!

— Doar vedeţi că nu este.

— Da’ ce vrea cu el? întrebă un văcar mai în vârstă.

— Renumele acestui om a ajuns şi în Sud şi în Nord şi am venit pregătit să demonstrez că nu este chiar aşa cum se spune, dacă în faţa lui este cineva care are şi muşchi şi creier.

— Ţi-a făcut şeriful ceva? întrebă un văcar cu barbă

deasă şi albită aproape în întregime.

— Nu!

— Atunci, de ce îl cauţi?

— Asta nu te interesează! urlă Ustinov.

— Păi, sincer, nu te mai înţeleg.

— Când l-oi întâlni poate c-o să înţelegi!

— Sigur că nu ţi-a făcut nimic?

— Sigur!

— Ei, atunci înseamnă că ţi-e frică cumva de el.

— Mie nu mi-e frică de nimeni!

— Şi-atunci de ce îl cauţi?

— Pentru că m-am plictisit să tot aud vorbindu-se de el şi am pariat pe cinci mii de dolari că îl voi omorî.

— Ar fi mai bine să plecaţi. Te lupţi numai dacă ai vreun motiv anume.

— Atunci îl provoc pentru ca să aibă motive!

— Şi el n-o să vrea să se lupte cu tine şi cred că n-ai pariat ca să demonstrezi că eşti un asasin.

Obişnuiţii localului şi curioşii îl priveau pe bătrân speriaţi de-a binelea.

— Opreşte-te moşul dracului, dacă nu vrei să încep chiar cu tine!

— Poate că moartea mea ţi-aduce renume.

— Am spus să taci, moş prost! urlă Ustinov.

— Să omori un bătrân e o faptă care-ţi satisface poate mândria ta de pistolar, comentă bătrânul cu barbă albă. Când eram tânăr cum eşti tu, nu căutam bătăile, dar nici nu fugeam de ele; dar de câte ori trebuia să folosesc cuţitul îmi părea tare rău, pentru că aici, în Sud, e loc să faci lucruri mai bune.

— Zi-i să tacă! strigă Pancho, sau cuţitul meu i se înfige în beregată!

— Şezi potolit, Pancho – spuse Miller. Ustinov o să-l aranjeze cum trebuie pe moş.

— Lasă-l să le zică. Pe mine numai şeriful mă interesează, spuse Ustinov.

— De ce? Să creşti în ochii oamenilor tăi?

— Taci, odată!

— Da' nu vreau. Poţi şi să tragi în mine. Sunt o pradă bună. Deşi sunt bătrân, am fost un pistolar grozav, cum poate eşti tu acuma.

— Fă-l să tacă.

— Lasă-l să continue. Poate sunt ultimele lui vorbe.

— Văd că nu ţi-a crescut pulsul, înseamnă că eşti periculos – spuse bătrânul. Dar mişcă-te din Shoshone, e mai bine pentru tine să-ţi pierzi dolarii decât liniştea.

— Cum vine asta?

— Pentru că n-o să mai poţi dormi liniştit.

— Nu te-nţeleg.

— Dar e prea simplu. De fiecare dată când o să omori pe careva, fără să vrei, o să-ţi vină în gând vorbele mele şi ele o să-ţi ia din curaj.

Ustinov izbucni într-un râs sonor.

— Te-nşeli asupra mea – îi spuse.

— Să nu zici asta. Curajul aduce succese doar celor care nu iau viaţa semenilor. Curajul este inconştienţă.

— Mă enervezi! strigă Pancho, continuând să se joace cu cuţitul pe care-l ţinea în mână.

— Potoliţi-vă – spuse Ustinov. Nu înţeleg cum nişte oameni ca voi îşi pierd cumpătul pentru vorbăria moşului.

— Nu mai suport, Ustinov! Mă enervează.

— Păi, calmează-te – spuse Ustinov, care se duse spre bătrân, adăugând: Ar fi bine să taci odată, până

nu-i scoţi din răbdări şi din bocanci pe oamenii mei.

— În cazul ăsta, o să tac.

— Aşa îmi placi mai mult – spuse Pancho zâmbind.

— Spune-mi, totuşi, unde l-aş putea găsi pe şerif?

— Dacă dumneata cauţi victime, poţi să începi cu mine – spuse bătrânul. Doar ţi-am spus că sunt o pradă bună.

— Mă interesează şeriful!

— Eu sunt taică-său!

Ustinov şi oamenii săi îl priviră pe bătrân.

— Ah! exclamă Ustinov. Dumneata eşti tatăl?

— Da.

— Şi d-aia încercai să mă convingi?

— Pentru că doresc ca fiul meu să trăiască liniştit şi să nu mai fie nevoit să-i omoare pe alţii.

— Da’ şi băiatul matale a omorât nişte oameni.

— Pentru că l-au căutat, ca şi voi.

— Şi el tot aşa gândeşte?

— Întotdeauna băiatul meu a fost în apărare. N-a omorât cu sânge rece sau ca să demonstreze o tristă superioritate asupra cuiva.

— Îţi pierzi timpul, Ustinov; eu deja l-aş fi lichidat pe bătrânul şarlatan.

— Dacă şi eu aş avea anii tăi, nu cred c-ai îndrăzni să mă insulţi cum o faci acum – spuse bătrânul.

— Nu mă face să-mi pierd răbdarea!

— Ţine-ţi gura, Milles – vorbi Ustinov.

— Devin nervos când îl aud ce spune!

— Aşa se-ntâmplă tuturor celor care nu sunt de partea legii, când le vorbesc aşa cum vă vorbesc şi vouă.

— Porunceşte-i să tacă odată! strigă Pancho,

aruncându-şi cuţitul spre pălăria bătrânului.

Bătrânul, văzându-şi pălăria pe jos, cu cuţitul înfipt în ea, se înfioră, gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat dacă omul greşea ţinta.

Pancho, zâmbind, se apleca să ia cuţitul şi dându-i bătrânului pălăria, îi spuse:

— Să ştii că data viitoare ochesc puţin mai jos!

— Ar fi tot o mârşăvie – spuse bătrânul în ciuda fricii ce o simţea.

— Potolit, Pancho! ordonă Ustinov.

— Bătrânul ma interesează. În afară de asta, să recunoaştem că e just ceea ce face.

— Ia slăbeşte-mă! Am venit să distrugem renumele şerifului din orăşel, dar dacă o ţinem mereu aşa, degeaba.

— El n-are nimic contra voastră. Nu-l veţi determina să se lupte şi va trebui să-l omorâţi prin trădare. Sunteţi nişte criminali!

— Ustinov! strigă Milles. Dacă nu-l faci să tacă pe nebunul ăsta, o să-l fac eu!

Walt, apropiindu-se de Ustinov, îi spuse:

— Ar fi mai bine să plecăm. Cred c-au şi plecat să-l caute pe şerif şi ne-ar vâna prea uşor. Te asigur că este un bărbat adevărat şi cu el nu se poate glumi.

— Nu cred c-o să mai întârzie mult.

— Întreabă şi pe altul despre el. Dacă este sigur că ăsta este taică-său, o să încerce să te înşele.

Ustinov, apropiindu-se de unul din cei de faţă, îi propti Coltul în stomac, spunându-i:

— Ia aminte că dacă nu răspunzi sincer la întrebările mele, degetul meu o să apese şi nu-i greu pentru tine să-ţi imaginezi ce-o să se întâmple, nu-i aşa?

Cel întrebat dădu din cap afirmativ, speriat cu totul. Tremura destul de vizibil.

Acest fapt îi făcu să râdă în hohote pe oamenii lui Ustinov.

— Unde se află şeriful?

Cel întrebat mişcă din cap şi făcu gesturi că nu poate vorbi.

— Ori poate nu ai auzit? întrebă din nou Ustinov. Omul vru să răspundă, dar nu putu pentru că avea gura uscată de spaimă.

Râsetele oamenilor lui Ustinov se înteţiră şi mai tare.

— Lasă-l mai întâi să-şi vină în fire – interveni Milles.

— Nu e nevoie – spuse bătrânul. Vă spun eu.

— Tu trebuie să taci – urlă Walt.

Tatăl şerifului închise gura. Era sigur că oamenii aceştia ar trage în el, în condiţiile de faţă.

După câteva secunde, cel întrebat murmură:

— Nu este în oraş.

— Dar unde este?

— Cred că a plecat în Valea Morţii.

— Ce să caute? întrebă Walt.

— Nu ştiu.

— Când a plecat?

— Acum două zile.

— O să stea mult?

— Nu prea mult timp.

— Poate îl aşteptăm – spuse Ustinov.

— Ar fi o prostie, remarcă Walt, în şoaptă.

— Tu doar nu vrei să pierzi cele cinci mii de dolari.

— Ba te înşeli. Eu nu vreau să mor. Mai pot trăi încă mulţi ani dacă nu mă înfrunt sau nu ne înfruntăm cu tipul ăsta. Mai bine ar fi să ne apucăm de furat vite, ca

să-l facem să vină el după noi.

Ustinov, zâmbind, spuse tot în şoaptă:

— Cu asta ai nimerit-o. E o idee grozavă!

— Dacă stăm pe loc să-l aşteptăm, ne poate lua prin surprindere, cum am făcut noi cu ăştia de-aici.

— Ai dreptate!

— Ar fi mai bine să ne-ndepărtăm.

— Da, cred că ai nimerit-o – repeta Ustinov.

Apoi, adresându-se oamenilor săi, le spuse:

— Să mergem, ne-ntoarcem noi altădată. Îi dau eu motive şerifului să vrea să lupte cu mine. Transmiteţi-i asta din partea mea. Mă cheamă Abraham Ustinov!

Şi Ustinov plecă spre uşă.

Pancho, zâmbitor, întrebă:

— Cum, plecăm fără să bem măcar un whisky?

— Le zice bine, Pancho – interveni Kruger. Cred c-am putea să ne bucurăm de ospitalitatea patronului, fără să abuzăm.

— Nu este rea ideea – spuse Ustinov. S-ar putea să ne invite chiar patronul. Cine este patronul localului?

— Eu, răspunse cu dificultate un bărbat.

— Păi dă de băut la toţi. Firma vă invită! exclamă Pancho.

Patronul nu mai aşteptă să repete ordinul.

Peste puţin timp, toţi beau plini de veselie.

— Nu cred că e nevoie de multă precauţie – spunea Ustinov, pe când îşi punea la loc Coltul său. Dacă şeriful nu-i aici, n-avem de ce ne teme.

Aceste vorbe serviră de exemplu tuturor oamenilor lui Ustinov.

Doar Pancho mai ţinea cuţitul în mână, tot jucându-

se cu el.

Începură să bea.

Cu ochii puţin cam tulburi, găsiră potrivit să tragă în sticlele de pe rafturi, spre spaima patronului şi a celor prezenţi.

— Nu mai risipiţi whisky-ul – strigă Ustinov la oamenii lui. Mai bine aţi lua sticlele cu voi.

Parcă ar fi fost un ordin şi nu o remarcă, toţi îşi lăsară Colturile şi se puseră pe cărat sticle.

Proprietarul tot mai tremura, la gândul că unul din nebuni o să tragă şi în el.

Un cowboy, văzând că toţi îşi puseseră în toc pistoalele, având şi un caracter mai impulsiv, ameninţă în timp ce îşi mişca mâinile cu intenţii criminale.

— Asta este un abuz! Eu le-aş da…!

Dar nu mai putu continua. Cuţitul pe care Pancho îl avea în mână şi cu care se juca, ţâşni şi se înfipse în mijlocul pieptului sărmanului om.

Şi iar oamenii lui Ustinov puseră mâna pe pistoale, înfruntându-se fără ruşine cu ceilalţi.

Pancho se apropie de cadavru, luă cuţitul şi reîncepu să se joace cu el, după ce-l şterse pe hainele mortului, spunând:

— Uitase de mine, săracul!

Oamenii din local dădeau înapoi, îngroziţi.

Numai Ustinov, dându-şi seama că oamenii săi, continuând să bea, îşi pierd cu totul controlul, spuse:

— Să plecăm! Ne mai întoarcem noi, după şerif.

Iar aceştia, care îi ţineau strânşi pe văcari, ieşiră din mica tavernă şi, urcând pe cai, dispărură.

CAPITOLUL VI

— Oamenii ăştia o să ne facă multe neplăceri! exclamă un fermier, când rămaseră singuri.

— Acum mă gândesc numai la fiul meu – declară Lawrence, bătrânul cu barbă albă.

— Fără nici o îndoială că au venit pregătiţi să termine cu el.

— Trebuie să-i împiedicăm.

— Dar, cum, Lawrence?

— Plecând după ei şi demonstrându-le că nu e uşor să bagi frica în oamenii de pe la noi! Trebuie s-o demonstrăm şi chiar e nevoie, că şi noi ştim pentru ce sunt pistoalele şi la ce servesc.

— Tot grupul e alcătuit din oameni duri şi foarte periculoşi.

— Dar şi dacă-şi dau seama că nouă ni se face frică, o să fie şi mai rău.

— Are dreptate Lawrence – comentă alt fermier.

— Cred c-ar fi mai bine să aşteptăm să se întoarcă fiu-tău – arătă patronul saloonului.

— Sau să plecăm să-l prevenim de cele întâmplate – propuse un altul.

— N-o să fie nevoie. Doar îl ştiţi pe fiu-meu, că nu se lasă surprins aşa uşor.

— Mexicanul e foarte periculos.

— Dar şi omul ăsta nu trebuia măcar să încerce să-i înfrunte, asta-i o adevărată sinucidere.

— Mereu s-a arătat el cam nesocotit.

De data asta trebuia să se stăpânească. Era un tip

mare!

— Da' ce iuţeală la mexican.

— O să-i pară lui rău mai târziu. O să aibă Garry grijă şi de el.

— Ce trebuie să facem acum, e să ne păzim bine fermele.

— N-aş crede să se bage la furat de vite prin ţinutul nostru. Terenul nu le e prea favorabil.

— Pierdem ceva dacă stăm cu ochii pe vite?

— Pe unul dintre ei cred că-l cam ştiu – comentă un văcar.

— Ăla pe care Ustinov îl striga Walt – răspunse văcarul. Dacă-mi amintesc bine, l-am văzut în Valea Morţii, într-o zi când am fost cu Garry pe-acolo.

— Păi dacă-i aşa şi-l aminteşte şi fiu-meu.

— Până acum, cel care a pierdut mai mult cu vizita asta sunt eu – spuse patronul localului. Mi-au consumat whisky de vreo sută de dolari.

— Plus cel pe care l-au luat cu ei?

— Cu cel luat şi cu ce-au băut paguba ajunge cam la trei sute.

— Poate-i iei înapoi odată…

Cei din local continuară să vorbească cu însufleţire pe aceeaşi temă.

Şi mai trecură astfel două zile.

Garry Mason, şeriful din Shoshone, reveni în orăşel, iar taică-său îşi luă sarcina de a-l informa despre cele petrecute.

Garry se plimba tăcut prin biroul său.

Vestea aceasta îl preocupa.

— Era împreună cu unul Walt. Cred că a stat ascuns în Valea Morţii.

— Walt? întrebă Gary.

— Da.

— Numele cred că mi-l amintesc, dar nu şi persoana.

— E un bărbat ceva mai tânăr ca mine…

— Slab?

— Da.

— Acum ştiu cine este. De câteva luni a fugit din Valea Morţii de frica mea. Ştia că sunt în căutare de probe contra lui.

— Ce te gândeşti să faci, Garry?

— Aştept să vină iar să mă viziteze.

— Sunt tare periculoşi, fiule.

— Nu-ţi face griji, doar ştiu să mă apăr.

Vorbeau despre multe, când apăru în birou un bărbat, spunând:

— Garry, în biroul judecătorului este un angajat de la minele de borax, care vrea să-ţi vorbească, împreună cu judecătorul.

— Oare ce vor?

— Nu ştiu.

Tocmai atunci intră judecătorul, însoţit de un bărbat îmbrăcat cu o oarecare eleganţă.

— Garry, domnul doreşte să vorbească cu tine, spuse judecătorul.

— Dar de ce n-aţi venit direct la biroul meu?

— Pentru că mai întâi doream să discut o altă afacere cu domnul judecător.

— Şi pentru ce aţi venit?

— Au reînceput să fie furate statele de plată.

— Când?

— Ieri dimineaţă.

— Pe timpul transportului?

— Nu. Din birouri.

— Aţi recunoscut pe cineva?

— Unul dintre ei a fost angajatul nostru... Numele său este Walt.

— Erau mulţi?

— Zece în total.

— Aţi mai recunoscut pe vreunul?

— Nu. Unul dintre funcţionari l-a recunoscut doar pe Walt.

— Nu i-aţi urmărit?

— Ba da. Dar ne-au făcut două figuri, demonstrând că ştiu să mânuiască puşca. Ne-am speriat şi atunci i-am lăsat să fugă.

— Plec în Vale – spuse Garry. Iau eu urma acestor hoţi.

— Dar e o nebunie, Garry! exclamă tatăl său.

— Nu chiar. Doar ştii că nimeni nu cunoaşte mai bine ca mine acest pustiu.

— Vin cu tine.

— Nu. Sunt mai liniştit singur.

Garry continuă să pună întrebări funcţionarului de la mină, iar peste o oră ieşi din orăşel.

Lawrence rămase îngrijorat de plecarea fiului său.

La fel erau şi locuitorii orăşelului.

Se temeau că Ustinov o să le mai facă o vizită, profitând de absenţa şerifului.

După trei zile Garry se întoarse.

— Ce-ai descoperit? îl întrebă tatăl său.

— Au trecut peste frontiera cu Nevada.

— Poate că acum o să ne lase liniştiţi.

— Nu prea cred... Ceea ce mă preocupă este impresia care au lăsat-o, că sunt bine organizaţi.

— Pe ce te bazezi?

— Cel care îi conduce pare un om inteligent.

— Nu te înţeleg.

— La început credeam că sunt nişte proşti, dar după ce am umblat pe urmele lor trei ore, acestea au dispărut… După aceea n-am mai găsit decât urmele a doi cai; aproximativ cinci mile mai încolo numai o urmă de copită şi mai târziu, aproape de frontiera cu Nevada, au dispărut şi acestea.

— Ai căutat prin împrejurimi?

— Da. Dar n-am fost în stare să mai găsesc nici măcar o urmă.

— E ceva tare ciudat!

— De-asta spun că cel care îi conduce trebuie să fie inteligent.

Continuând să vorbească, merseră spre tavernă. Acolo, discutară şi cu ceilalţi cele petrecute.

Nu sosiseră de mult timp, când discuţiile se întrerupseră.

Garry căută cauza acestei tăceri.

În uşă stătea un om în etate. Nu încăpea nici o îndoială că era străin. Tocmai aceasta îi pusese în gardă.

Oamenii îl priveau în tăcere.

— Oare nu-ţi mai cunoşti vechii prieteni, Garry? întrebă străinul.

Toţi fură şi mai miraţi de întrebare.

Iar Garry, privindu-l curios, începu deodată să râdă, zicând:

— Dar ăsta este vulpoiul de Jeffries!

Tot râzând, îl îmbrăţişă.

Asistenţa răsuflă uşurată.

Toţi se temuseră să nu fie unul din oamenii lui Ustinov.

— Ce mai faci, Jeffries?

— Foarte bine, Garry. Credeam că n-o să mai ajung niciodată ca să te pun în gardă.

— Dar nu te înţeleg.

— Vin de la Phoenix ca să-ţi spun de un pericol care se apropie de acest orăşel. Este vorba de un grup de oameni cât se poate de periculoşi.

— Te referi la Ustinov?

— Chiar la el! A fost deja pe-aici?

— Da, acum câteva zile; cred că mă căutau.

— Vin pregătiţi să te termine.

Şi Jeffries continuă să vorbească.

La sfârşit, Garry spuse:

— Păi mexicanul ăsta a omorât un tip aici.

— El este cel care mă interesează.

— Dar Lang ce mai face?

— În curând o să-şi revină!

— Să mai vorbim şi de-ale noastre. Cum îţi mai merg treburile?

Cei doi prieteni îşi continuară discuţia la o masă, fiind priviţi cu curiozitate de cei din local.

Garry, între patru ochi cu Jeffries, îi povesti ce se întâmplase.

Peste o oră ieşiră şi ei.

Îşi continuară discuţia în biroul lui Garry.

Jeffries rămase acasă la Garry timp de câteva zile.

Dar cum nu mai soseau alte veşti despre grupul din Phoenix, plecă şi el într-acolo.

Pe când se despărţea de Garry, îi spuse:

— Îndată ce Lang o să fie bine, venim să te ajutăm.

— Dar am impresia că grupul n-o să mai dea pe-aici.

— Să nu crezi acest lucru, Garry.

— Bine, nu cred, poţi pleca liniştit. Doar mă ştii.

— Gândeşte-te că Ustinov a venit pregătit să te omoare şi n-o să se întoarcă la Phoenix fără să se ţină de cuvânt.

— Dacă apare, cel care nu se va mai întoarce, va fi el.

Şi Shoshone rămase liniştit.

Dar după câteva zile de la plecarea lui Jeffries, începură să dispară vitele din majoritatea fermelor din orăşel, vecin cu cel mai arid deşert californian şi apropiat de frontiera cu Nevada.

— Asta este mâna lui Ustinov; doar spunea c-o să găsească destule motive ca să te lupţi cu el.

— Totuşi este foarte curios cum a putut comite atâtea furturi fără să lase urme.

— Aminteşte-ţi ce-ai spus, că trebuie să fie un om foarte inteligent.

— Asta şi demonstrează. Printre dunele de nisip este foarte greu, eu aş spune chiar imposibil, să faci să dispară vitele în felul în care au dispărut.

— Singurul drum este defileul abandonat de la Searles.

— Dar până acolo, cum duce oare vitele?

— Eu zic că au trecut frontiera până la Nevada – comentă un al treilea.

— Pe unde le duc, este una, dar o să dispară toate vitele dacă nu reuşesc să aflu cum o fac şi cine sunt.

— De treaba asta să nu te îndoieşti, fiule; este mâna lui Ustinov, căci a zis c-o să-ţi dea motive ca să doreşti să te baţi cu el.

— Ba eu cred că omul ăsta vrea să te oblige să mergi să-l cauţi, în loc să vină el să te găsească.

— Cam ai dreptate. În felul acesta ar fi mult mai uşor pentru el să termine cu tine.

— Dacă-mi apare în faţă, sigur că o să ne batem.

— Este un om periculos. Tu ştii că mă pricep la oameni.

— O să-i arăt eu acestui Ustinov!

— Să nu uiţi ce spune tatăl tău. Putem dovedi că era un om aspru şi lipsit de scrupule!

Acum vreţi să mă speriaţi?

— Nu vreau să te sperii, ci numai să te fac să vezi că te gândeşti la nişte lucruri periculoase.

— Totdeauna este periculos să urmăreşti nişte tâlhari. Dar banda asta a lui Ustinov o să înceteze foarte curând să mai opereze pe aici. Şi-o să le demonstrez că nu este uşor să glumească cu mine.

Garry organiză mai multe raiduri în zilele următoare, să vadă dacă nu descoperă ascunzişul lui Ustinov, pentru că acesta, după prima sa apariţie, n-a mai dat prin Shoshone.

Într-unul din aceste drumuri, întorcându-se după multe ore de căutare inutilă, şeriful află că au dispărut mai multe vite din fermele mai apropiate de frontiera cu Nevada.

— Nu mai încape îndoială – exclamă. Îşi trec vitele peste frontieră. Mâine, după ce la noapte ne odihnim pentru c-o să avem nevoie, plecăm să-i urmărim.

— Oraşul cel mai apropiat este Las Vegas. Sigur! Acolo expediază vitele pentru Nord sau pentru Vest!

— Mi-ai dat o idee. Mă duc la Las Vegas!

A doua zi, puţin după micul dejun, în fruntea unui

grup de numai patru oameni, şeriful plecă spre Las Vegas, oraş din statul Nevada, care servea ca staţie terminus de cale ferată înspre deşert şi de legătură cu cea înspre Santa Fe.

Călătoria, în primele ore, se desfăşură normal; dar aproape de vârfurile care înconjoară muntele Springs, Garry îşi opri calul şi punând picioarele pe pământ, privi cu luare-aminte nişte urme care n-ar fi avut nici o importanţă pentru altul, dar care pe el îl făcură să ridice din sprâncene şi să exclame:

— De curând au trecut pe-aici trei călăreţi! Asta-i tare ciudat! I-aţi dus dorul cuiva în oraş?

— Nu – răspunseră însoţitorii săi.

— Atunci, sunt ei, fără îndoială. Să mergem mai repede, ca să-i ajungem.

Şi dându-le exemplu, urcă pe cal şi porni în galop.

Dar, intrând în trecătoarea îngustă a munţilor, la a doua curbă a drumului, lângă care se vedea în fund o prăpastie, începu un zgomot care sperie caii, iar aceştia, buluc, se aruncară într-o cursă de mare viteză.

Şeriful, care după zgomot pricepu în ce parte erau atacatorii, se lăsă să cadă de cealaltă parte a calului, sprijinindu-se ca într-o acrobaţie imposibilă cu piciorul în scăriţa opusă, ţinând frâul cu o mână, iar cealaltă agăţată de marginea şeii.

Preocupat de mişcările calului, nu-şi dădu seama că nu se mai aud împuşcături şi văzu că rămăsese complet singur.

Străbătu astfel o milă, pe drumul ce mergea numai în zig-zag.

Ieşind din defileu, pe un platou fără colţi de stâncă, cu o mişcare admirabilă, care într-un spectacol de circ

ar fi produs o furtună de aplauze, se ridică în şa şi continuă să călărească, fără a se opri. Ceilalţi îl vor ajunge îndată, gândi.

Dar timpul trecea şi de câte ori întorcea capul nu vedea venind pe nici unul dintre cei cu care plecase.

Atunci se temu că poate au fost răniţi. Dar cum n-ar fi făcut mare treabă întorcându-se, îşi continuă drumul.

Zece mile mai departe, calul încetă să mai meargă, nu se mai supuse la ordinele stăpânului, până rămase aproape pe loc şi cu picioarele mult desfăcute.

Şeriful coborî surprins să vadă cauzele acestei atitudini ciudate la un animal docil până acum.

Ca şi cum animalul ar fi aşteptat acest moment, îşi îndoi încet picioarele lăsându-se să cadă la pământ. Balta de sânge care se formă lângă capul său, îi smulse un strigăt de durere şerifului.

Nu mai avea ce să-i facă: acum calul murise, după ce îi salvase viaţa.

În schimbul de focuri fusese rănit în organele vitale şi numai într-un avânt admirabil de lealitate şi-a continuat drumul, până ce o hemoragie internă, căutând o ieşire naturală, l-a sufocat pe acest bun tovarăş.

Garry, întristat, cu ochii plini de lacrimi, îmbrăţişă acel cap încă fierbinte şi plânse din suflet pierderea bătrânului său prieten. De patru ani erau nedespărţiţi.

Reacţionă însă prompt, gândindu-se că nu poate să mai piardă mult timp, căci dacă l-au urmărit, Vor apărea fără întârziere. Şi fără să se preocupe să ia şaua, îşi aruncă pe umăr puşca Winchester cu bătaie lungă şi îşi continuă drumul pe jos.

CAPITOLUL VII

Intrând pe străzile din Las Vegas, toţi îl priveau cu uimire, căci nu era un fapt obişnuit să vezi un fermier mergând pe jos, fără cal.

Steluţa sa cu cinci colţuri, prinsă pe cămaşă sub haină, nu i se vedea.

De la prima vedere îţi dădeai seama că omul este foarte obosit.

Multe mile a trebuit Garry să parcurgă pe jos. Se gândea mereu la însoţitorii săi. Or fi reuşit să scape?

Ar fi vrut să se întoarcă la Shoshone, dar nu putea s-o facă până nu vorbea cu şeriful din Las Vegas şi după ce va vedea dacă nu-i găseşte pe tâlhari.

Sfârşit cu totul, intră în hotelul-saloon, proprietatea lui Carson.

Ceru un whisky dublu fără sifon şi gândindu-se din nou la cal, ochii i se umplură de lacrimi.

Trebuie să trăieşti pe acele meleaguri ca să înţelegi preţul pe care îl are un cal.

Cei de la bar şi de pe la mese îl priveau cu curiozitate.

— Ce vă uitaţi la mine? întrebă Garry – deranjat cumva de acele priviri.

— Nu e prea obişnuit să vezi un cowboy fără pinteni.

— Spuse unul dintre cei de faţă.

— Şi de unde ştiţi că eu n-am cal?

— Te-am văzut venind.

— L-ai pierdut? întrebă Carson, proprietarul hotelului.

— Da, a murit pe drum – răspunse Garry.

— Vii de departe?
— De la Shoshone. De două zile sunt pe drum.
— După cum arăţi, pari tare obosit.
— Vă cred şi eu! Sunt terminat!
— La prima vedere ai zice…
— Pregăteşte-mi ceva de mâncare şi dacă ai un pat bun, mi-ar trebui pentru câteva ore.
— Da, o să-ţi fac rost de ce mi-ai cerut, deşi am toate camerele ocupate.
— Atunci înseamnă că nu ai un pat pentru mine.
— Nu-ţi face probleme; am una rezervată de ieri, dar n-o să fie ocupată decât începând cu ziua de mâine.
— Atunci o să rămân, sau dacă doriţi, îmi caut un alt loc unde să mă odihnesc ca lumea.
— N-o să ai unde.
— Aşa grozav a devenit oraşul vostru?
— Gândeşte-te, băiatule, numai câţi străini tot aduce trenul în oraş. În plus şi toate vitele, de pe o rază de sute de mile în jur, de-aici sunt preluate.
— Asta o ştiu.
— Şi dumneata eşti fermier, nu-i aşa?
— Vezi ce-i cu mâncarea şi cu camera. N-am chef de vorbă acum.
Ospătarul sau patronul – care o fi fost – plecă mormăind, Ca să-i aducă whisky-ul dublu pe care îl ceruse şi pe care Garry îl bău pe loc, plescăind din limbă, gest că este fain.
Mâncă cu mai puţină poftă decât ar fi crezut, iar când îl duseră în cameră, se lăsă să cadă pe pat fără ca măcar să-şi scoată ghetele şi adormi numaidecât.
Peste două ore, în saloon domnea o stare generală de aşteptare.

În faţa localului se oprise un fel de trăsură, cu un singur cal, care asigura transportul la gară.

Şi imediat, zgomotul specific al diligenţei îi scoase pe toţi curioşii, în stradă.

Văzură coborând o tânără foarte frumoasă.

Toţi o priveau plini de admiraţie.

O altă fată, prea bine cunoscută de către cei adunaţi, se apropie de diligenţă, strigând:

— Rhonda!

— Deborah!

Şi cele două fete se îmbrăţişară.

Acum îşi puneau o sumedenie de întrebări.

— Acum câteva zile a fost taică-tău pe-aici – spuse Deborah.

— Dar ştii încotro a plecat?

— Cred că mergeau la Shoshone.

— Mâine plec şi eu într-acolo.

— Dar ce ai? Pari îngrijorată.

— Oh, nu, doar că sunt prea obosită.

— Vii la mine, nu?

— Îmi pare rău, Deborah, dar am rezervat deja o cameră la hotel.

— Nu ştiu dacă să-mi pară bine. Căci şi taică-meu şi-a invitat nişte prieteni din Phoenix şi, ca să fiu sinceră, îţi spun că nu-mi plac.

— Prefer să stau la hotel. Poate că atunci când mă-ntorc de la Shoshone o să stau şi la tine vreo două zile.

— Mă bucur s-aud asta!

Şi fetele îşi continuară discuţia.

Tocmai intrau în hotel, când nişte domni, cel puţin aşa păreau după haine, se apropiară şi-i spuseră lui Deborah:

— Sperăm să ne prezinţi acestei frumuseţi, Deborah.

— O s-o fac altădată. Rhonda e prea obosită şi acum nu vrea decât să se odihnească.

— Am venit să te luăm să mergem la fermă. Şi dânsa ar putea să ne însoţească.

— Îmi pare rău, domnilor, dar acum, singurul lucru la care mă gândesc, este să mă odihnesc.

— Dar la ferma tatălui ei este loc mai mult decât suficient.

— Prefer să rămân aici.

— Acolo ţi-ar fi totuşi mai comod.

— Nu insistaţi, vă rog, sunt hotărâtă să rămân aici – răspunse Rhonda, care adăugă, adresându-i-se prietenei sale:

— Mâine plec la Shoshone şi o să-ţi fac o vizită când mă întorc.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, prefer să merg singură.

— Nu uita că te aştept.

Şi cele două prietene se despărţiră.

Rhonda intră hotărâtă în hotel.

Mai intră şi un grup de cowboys, care o contemplau plini de încântare.

Rhonda se îndreptă spre recepţie şi spuse:

— Pentru mine s-a făcut rezervarea de la Phoenix. Trebuia să fi sosit de ieri, dar am pierdut diligenţa, dormind mai mult.

— Ah, da! Camera numărul şase. Vă conducem îndată! Şi patronul localului chemă pentru aceasta o femeie în vârstă, care spăla vesela, în timp ce el se ocupa de ceilalţi.

Bătrâna, ştergându-şi mâinile pe şorţ, spuse:

— Pe-aici, pe-aici, domnişoară. Cum vă privesc toţi! Cât sunteţi de frumoasă!

— Mulţumesc! răspunse Rhonda, surâzând.

— O să rămâneţi mai mult la noi?

Rhonda o privi pe bătrână cu acelaşi surâs pe buze şi, mirată, răspunse:

— Nu!

— Veniţi de departe?

— De la Phoenix.

— Locuiţi în oraş?

— Nu.

— Atunci, mă bucur.

— De ce?

Pentru că oraşul ăsta a devenit un adevărat iad pentru oamenii de condiţie. Şi sunteţi atât de drăguţă!

— Mă duc la Shoshone. E vreo diligenţă până acolo?

— Nu, dar puteţi face rost de un cal sau de cineva care să vă conducă. Cu bani găseşti orice. Şi eu am fost frumoasă în tinereţea mea.

— Mai sunteţi şi acum.

— Aceasta e camera dv. – spuse femeia, oprindu-se în dreptul unei camere. Să nu prea ieşiţi la plimbare pe stradă. I-aţi tenta cu frumuseţea!

— Foarte mulţumesc.

Bătrâna se întoarse la treaba ei şi Rhonda deschise uşa, găsindu-l adormit profund, chiar în patul ce şi-l rezervase, pe tânărul nostru. Nu ştia ce să facă.

În cele din urmă, se apropie de, tânăr şi-l zgâlţâi cu putere.

Garry, căci el era, protestă prin somn, fără să deschidă ochii.

Atunci ea, supărată, îl aruncă din pat.

Garry, ajuns pe jos, deschise ochii somnoros şi-şi pipăi coastele.

— Ei, grozavule, n-ai fi în stare să şi tragi în, mine, aşa-i?

Auzindu-i vocea, şeriful deschise ochii şi zâmbitor se ridică în picioare, zicând:

— De ce m-ai gonit din pat?

— Pentru că nu este al tău.

— Spui prostii. Doar eram atât de obosit.

— Mi-am dat seama – răspunse fata zâmbind.

— Nici nu ştiu câte mile am mers pe jos de când mi-a murit calul.

— Îmi pare rău, dar camera aceasta fusese rezervată pentru mine încă de ieri. De ce ai intrat dumneata?

— Mi-a cedat-o proprietarul.

— Chiar el?

— Da!

— Dar nu-i posibil!

— De ce?

— Pentru că mie nu mi-a spus nimic.

— Nu, eei! O să-l iau de urechi c-a încercat să mă ducă…

— Nu mai spune la minciuni.

Garry deveni palid.

— Dar eu nu mint niciodată, domnişoară. Dacă mai spuneţi o dată vorbele astea, nu ştiu ce-o să se-ntâmple.

— Dar insist că această cameră a fost rezervată pentru mine. Am şi plătit-o. Am achitat la Banca din Phoenix.

— Atunci o să vadă tipul. Veniţi cu mine.

— Sigur că vin, ca să vezi că de data asta, cel puţin,

dumneata nu spui adevărul.

— Nu? Ei bine, să mergem. Mai vorbim pe urmă.

Şi luând-o de mână pe Rhonda, aproape o târî după el.

Văzându-i apărând, funcţionarul se luă cu mâinile de cap, spunând:

— Oh, e-adevărat!… Nu-mi aminteam că v-am spus că puteţi ocupa camera până mâine. N-o aşteptam astăzi pe domnişoara.

— Vedeţi acum? Nu aveam eu dreptate?

— Da, iertaţi-mă.

— Spusesem c-o s-o pedepsesc, dar dacă îşi retrage cuvintele, mă declar satisfăcut.

— Îmi pare rău, credeţi-mă.

— Să uităm ce-a fost.

— Spuneaţi că sunteţi frânt de oboseală; şi pe mine m-a zgâlţâit diligenta, dar am putea să ne odihnim amândoi, cu rândul. Întâi dumneata, după aceea, eu.

— Nu, nu. Caut eu altceva. Poate mă ajută chiar şeriful.

— Dar să nu fiţi supărat pe mine, vă rog.

— Nu. Fiţi sigură!

În timp ce vorbeau, îi înconjurară mai mulţi cowboys, curioşi s-audă şi ei ce spun.

— Mai sunt şi oameni cu noroc, dar dacă aş fi fost eu, spuse unul.

— Vedeţi-vă de-ale voastre şi lăsaţi-ne pe noi în pace – replică sec Garry.

Un altul din cei adunaţi observă:

— Californienii ăştia sunt nişte…

Garry se uită fix la cel care vorbise.

— De unde ştii că-s din California?

— Doar când te-aude cineva, o ştie. Toţi vorbiţi la fel, doar am fost şi eu să caut aur.

— Ar fi fost mai bine să cauţi şi puţină educaţie!

Rhonda ţipă speriată, văzând mişcarea acelui om.

Dar pe când acesta bâjbâia după pistoale, avea deja proptite în piept ţevile pistoalelor lui Garry.

— Cuminţel! Nu te ambala şi ridică bine mâinile!

Luat prin surprindere, cowboyul se supuse.

— Da, văd că vă pricepeţi la de-alde astea – spuse ironic cowboyul luat prin surprindere. Vezi să nu-ţi pară rău de ce faci tu acum!

— Mai bine ai tăcea din gură. Dacă mă enervezi, n-o să mai ştiu când degetul apasă în jos. Şi atunci!

Ameninţarea era prea clară.

Rhonda zâmbea la gândul că probabil ea era cauza acelei nemulţumiri pe care o arăta cel care dormise în patul său.

— N-aveţi de ce să vă enervaţi aşa. Sunteţi cam slabi din fire.

Interveni şi Rhonda:

— Credeam că astfel de lucruri se întâmplă numai în Arizona. Dar după câte văd şi-acum se întâmplă în tot Vestul…

— În Arizona nici nu ştiu pentru ce sunt bune pistoalele – răspunse cel care ţinea mâinile în sus.

— Dar văd că şi dumneata, în schimb, eşti foarte iute, spuse apoi fata.

Auzind-o, îi răspunseră cu hohote de râs.

— Vă dau eu râs, acuma! strigă înfuriat cel pe care îl surprinsese Garry. Râdeţi acum până n-oţi mai putea. O să vină şi rândul meu mai târziu.

— Nu trebuie să te superi pe oameni – îi spuse Garry.

Nu ei sunt de vină pentru cele întâmplate.

— Eşti o vulpe trădătoare!

— Ai grijă că-mi calci pe nervi.

— M-ai luat tare!

— Dar toţi au văzut că cel care a încercat gestul ai fost tu. Nu duci pe nimeni cu vorbele tale. Deşi cred că-ţi baţi joc chiar de tine.

— Dacă eşti prost şi nu mă omori, o să-ţi arăt eu cine sunt!

— Oamenii deştepţi ştiu să piardă şi să-şi dea seama când n-au dreptate – comentă Garry. Acum depărtează-te de acest saloon şi nu mai intra când mă vezi pe mine înăuntru. La tine toate miros a gun-man (pistolar) şi hoţ, de la distanţă.

Acesta nu mai răspunse nimic, o luă spre uşă, spunând tocmai când ieşea:

— Nici n-o să mai aveţi timp să vă pară rău. O să auziţi de Winder cât de curând!

Cei de faţă căscară ochii şi şeriful citi spaima în ei. Ameninţarea era clară. Garry, foarte surprins de cele auzite, întrebă:

— Şi cine este acest personaj?

— Cum, nu-l cunoaşteţi?

— Nu.

— Este cel mai renumit pistolar din Nevada!

Şi vă este aşa frică de el?

— Dacă l-aţi cunoaşte ca noi!

— Bah! făcu Garry, cu dispreţ. N-o să-i înţeleg niciodată pe oamenii de pe-aici! Toţi se dau mari şi apoi se sperie de primul care vine şi se dă şi mai mare ca ei.

— Da’ e pe bune ce se zice de Winder – comentă

unul din mulţime. Sunt sigur că nu ar încăpea în tocurile pistoalelor lui atâtea muşte câţi oameni a omorât el.

— Dar cei mai mulţi dintre aceştia – adăugă Garry, dacă ar fi cineva care să-i înfrunte cu curaj, ar dovedi că nu au motive să bage frica în alţii.

— Ascultă aici o vorbă, tinere! spuse Carson, proprietarul hotelului. După toate câte le-ai făcut, ar fi mai bine să pleci de-aici. Altfel ai să cazi în mâinile lui Winder.

— Eu nu-s din ăia de se sperie repede.

— Dacă chiar a fost Winder – adăugă un cowboy bătrân – ăsta nu aşteaptă mult ca să se răzbune. E şi hoţ de vite, dar n-avem proba contra lui. Mereu dovedeşte cum a cumpărat vitele pe care le expediază cu trenul. E în cârdăşie cu mulţi la fel ca el.

— Eu zic c-ar fi mai bine pentru el să nu se mai întoarcă – spuse Garry.

CAPITOLUL VIII

Rhonda reuşi să-l convingă pe Garry să se odihnească cu rândul, mai ales când află că şeriful n-o să se întoarcă până a doua zi, căci plecase după nişte tâlhari despre care credea că fac parte din gaşca lui Winder.

Fata, în timp ce Garry se odihnea, ieşi sa facă o mică plimbare, dar fatalitatea vru ca să-l întâlnească pe Winder în drumul său.

Acesta, zâmbind satisfăcut de întâlnire, merse drept spre ea, strigându-i:

— Hei, frumuseţe, vino-ncoace!

Rhonda, fără să-l bage în seamă, grăbi şi mai mult pasul.

Totuşi îi fu frică atunci când îl văzu cu coada ochiului că se apropie de ea.

— Te-am chemat încoace – şi o luă de mână, pe care ea şi-o retrase pe loc, luând-o înapoi spre hotel.

— Unde umbli aşa grăbită, frumoaso?

— Lasă-mă în pace!

— Te-ai şi îndrăgostit de băiatul ăla, aşa-i? Se vede la amândoi.

— Dă-mi drumul!

— Nu fii răutăcioasă. Să stăm şi noi un pic de vorbă.

— O să te-omoare tata când o afla ce-mi spui!

— Taică-tău?

— Da!

— Nu mă sperii de nimeni, puicuţă, ba, mulţi tremură în faţa lui Winder.

— Lasă-mă odată!

Să nu ţipi. Avem de vorbit. Încearcă să fii fată bună. Vrei să servim ceva împreună?

— Nu! Şi dă-mi drumul, că mă doare!

— Şezi tu binişor, ca să nu te mai doară.

— De ce nu te-ai purtat aşa şi când era băiatul ăla de faţă?

— Se dă măreţ şi e un trădător!

— Degeaba spui astea. Din contră, îmi dau seama că dumneata eşti un laş.

— Mai ţine-ţi limba acasă, te rog. Prietenul ăsta al tău m-a luat pe nepregătite, dar n-o să-mi scape. Sunt cu ochii pe hotel. Cum iese, cum îl omor.

— Şi-aşa ţi-ai arăta şi mai mult josnicia.

— N-am eu grijă de asta, frumoaso!

— El ar fi putut să te omoare şi totuşi n-a făcut-o.

— I-am atras atenţia ca un lord că făcea o mare prostie dacă-mi lua viaţa – răspunse Winder cu cinism.

— Dumneata eşti un om josnic şi un trădător.

— Nici nu-mi pasă de ceea ce poţi crede despre mine. Un om în etate şi cu o insignă de ajutor de şerif pe piept, se apropie de ei, spre marea bucurie a Rhondei.

— Winder!

— Gura, bătrân prost! Ce vrei de la mine?

— N-ai dreptul să faci asta.

— Ţi-am zis să taci! Eu fac tot ce vreau. Înţelegi? Ţi le zic limpede sau s-o iau pe altă limbă?

— Dar acum e vorba de o fată şi asta e altceva.

— Ia, slăbeşte-mă!

Temându-se de reacţia lui Winder, ajutorul de şerif era pe punctul de a pleca, căci îl cunoştea prea bine;

Rhonda îi spuse totuşi, rugătoare:

— Vă rog, nu mă lăsaţi pe mâna ăstuia!

— N-asculta ce zice fata!

— Vă rog! insistă iarăşi Rhonda.

— Nu fi tâmpit şi cară-te.

— Ascultă, Winder.

— Pentru ultima oară, lasă-mă-n pace!

— Dar nu pot s-o las pe fată în mâinile tale, s-o ţii cu forţa. Dacă ea vrea să plece, cine eşti tu să nu-i dai voie?

— Proastă treabă, omule, foarte proastă treabă!

— Să ştii că în calitate de om al legii trebuie să fiu de partea fetei.

— Fă-te că uiţi de insignă un moment şi măreşte distanţa dintre noi. Dacă n-o faci, mă sileşti să scot pistolul.

Martorii la această scenă ascultau în tăcere.

Nici unul n-avea curajul să intervină în discuţie, deşi erau de acord cu ajutorul de şerif.

Winder era prea temut în Las Vegas ca să se ia la harţă cu el pentru ceva ce nu-i interesa atât.

Dar ajutorul luând în serios datoria sa de-a o ajuta pe fată, spuse:

— Cred că n-ai înnebunit să tragi chiar în mine.

— Dacă nu faci ce-ţi spun, poţi fi sigur c-o să trag.

— Gândeşte-te că şeriful se-ntoarce în curând.

— Şi mă sperie unul ca el pe mine, Winder! exclamă acesta, plin de mândrie.

Rhonda, profitând de faptul că discuţia se încinsese, reuşi să-şi tragă mâna din strânsoare şi o luă la fugă.

Dar Winder, fără să-l mai bage în seamă pe ajutorul de şerif, îi puse o piedică şi văzând-o căzând pe faţă

aşa de natural, izbucni în hohote de râs, molipsindu-i şi pe ceilalţi.

Rhonda, înfuriată, se ridică strigând:

— Sunteţi cu toţii nişte laşi!

Şi după aceste vorbe, îi trânti o palmă lui Winder.

Pe loc încetă să mai râdă, ca să exclame:

— Asta o să te coste! Îţi smulg eu unghiile.

— Sunteţi nişte laşi! striga Rhonda înfuriată, către martori.

— Ascultă, Winder, deja ai depăşit măsura şi nu mai sunt dispus să ţi-o tolerez.

— Eşti un prost! urlă Winder. Vrei să le zic la ăştia ce te gândeşti să nu faci?

Ajutorul de şerif îşi înghiţi saliva cu greutate şi spuse:

— Dacă este nevoie, o să mor în…

— Îngâmfatule! Asta eşti, un îngâmfat. Dar gândeşte-te şi la nevastă-ta. E prea bătrână s-o laşi acuma văduvă.

Rhonda, dându-şi seama de situaţia în care se afla acel om, interveni:

— Lăsaţi, puteţi pleca. Nu cred c-o să aibă curajul să abuzeze de mine. L-ar omorî tata dacă ar încerca-o!

— Şi taică-tău ar lua-o la goană ca un laş dacă ar afla că Winder a pus mâna pe fiică-sa.

— Dacă l-ai cunoaşte pe tata, n-ai mai vorbi aşa.

— Şi dacă tu m-ai cunoaşte pe mine, n-ai mai spune minciuni despre taică-tău – spuse Winder, râzând.

— Până una-alta, eu zic să lăsaţi fata în pace. Asemenea gesturi nu se lasă fără urmări.

— Ascultă, ajutorule de şerif, mă plictiseşti cu chestiile astea.

— Şi tu ne sâcâi cu purtările tale.

— Ştiu eu că voi căutaţi probe contra mea, dar n-o să le-aveţi niciodată. Winder e prea inteligent pentru unii ca voi.

— Toţi oamenii, chiar şi cei foarte deştepţi fac greşeli, care-i aduc la pierzanie, mai devreme sau mai târziu.

— Cu mine n-o să se-ntâmple aşa.

— Nu trebuie.

— Ştii de ce n-o să mi se-ntâmple mie? Pentru că vă e frică de mine. Vin acuma alegerile şi-o să fiu eu şeriful înscăunat.

— Tâmpenia pe care ai spus-o nu e altceva decât…

— O să crezi când or să mă aleagă!

— N-o să câştigi niciodată aici, poate numai dacă oamenii tăi bagă groaza în toţi alegătorii din Las Vegas.

— Tu ai vrut-o, de fraier! îngână Winder în timp ce îşi scoase rapid pistoalele şi trase două focuri.

Fata dădu un strigăt de groază.

Winder trăsese cu sânge rece asupra acelui om care nu făcuse nici cea mai mică mişcare.

Apoi, Winder, privind la lumea strânsă, spuse:

— Toţi sunteţi martori că l-am avertizat ca un lord de ce-o să se întâmple dacă nu mă lasă în pace! Sper c-o să ştiţi ce să-i spuneţi şerifului când s-o întoarce; numai adevărul. Şi să nu uitaţi că la fel o păţeşte oricare o încerca s-o apere pe fata asta.

Rhonda era speriată de tot.

Crima aceea vorbea, fără alte comentarii, de sentimentele acestui om.

Nimeni nu răspunse nimic, ci priveau cadavrul ajutorului de şerif.

Aceste împuşcături îl treziră pe Garry, care se arătă la fereastră, văzând şi el scena, tocmai când Winder o împingea pe fată spre interiorul localului.

Creierul începu să-i funcţioneze cu o viteză astronomică şi-i surprinse pe cei care se plimbau pe stradă intrând pe fereastră ca să meargă să asculte la uşă.

Winder îl întrebă pe patronul localului:

— La ce cameră stă tipul care mi-a ieşit în cale mai devreme?

Rhonda îl privi rugătoare pe patron.

Dar acesta, cu un nod în gât, care-l împiedica să înţeleagă şi să-şi înghită saliva, în faţa celor două ţevi negre, spuse:

— Doarme acum.

— Eşti sigur?

— Cel puţin eu nu l-am văzut ieşind.

Când şeriful sărise de pe fereastră, jacheta i se deschisese, lăsând la vedere steluţa cu cinci colţuri.

— Şi unde-i camera? Arată-mi! strigă Winder, care uitându-se la cei adunaţi adăugă:

— Aveţi voi grijă de fata asta! O păţiţi dacă o lăsaţi să vă scape. Ia-o tu, ţine-o bine şi nu-i da drumul.

Şi cowboy-ul chemat n-avu curajul să se opună.

Acest gest îl făcu pe Garry să-şi dea seama că Winder nu era cu oamenii săi, cum se temeau ceilalţi mai-nainte.

Prin uşa cu zăbrele îl vedea pe Winder mergând spre interiorul localului, în urma patronului, plin de dorinţa evidentă de a-l omorî pe cel care dormea înăuntru.

Aşteptă să dispară pe scară.

După aceea, intră în bar şi până ca ceilalţi să-şi dea

seama, strigă:

— Mâinile sus!

Luaţi prin surprindere, se executară.

În primele clipe crezură că sunt oamenii lui Winder, dar recunoscându-l pe Garry, se liniştiră.

— Repede! Tu, dă-i drumul fetei!

Şi cowboyul care-o ţinea pe Rhonda nu mai aşteptă să audă ordinul încă o dată.

Rhonda îi zâmbi colegului de cameră.

Cel care o ţinuse pe Rhonda spuse:

— Dă-mi voie să plec, căci altfel Winder mă omoară.

— Mişelul ăsta nu mai omoară pe nimeni. În cine a tras?

— În ajutorul de şerif – răspunse Rhonda. A murit pentru că m-a apărat. Bietul om!

— N-ai ce să-i mai faci acum – comentă Garry.

— Vă rog, lăsaţi-mă să plec! insistă văcarul.

— Sigur, pleacă. E chiar mai bine.

— Şi noi.

— Nu, voi staţi pe loc.

În acest timp, Winder, însoţit de proprietarul hotelului, ajunsese în faţa camerei cu numărul 6.

Stăpânul hotelului spuse, pe şoptite:

— Aicea e…

— Nu-mi dai plasă?

Patronul, înfricoşat, mişca din cap în semn că nu.

Winder ezită câteva secunde şi apoi intră brusc, deschizând uşa c-o lovitură şi cu cele două pistoale în mâini.

Trase de mai multe ori asupra patului.

Dar surâsul i se şterse când îşi dădu seama că patul este gol.

Înjură şi blestemă de mai multe ori, cu voce tare.

Proprietarul, îngrozit, o luă la fugă, gândindu-se că Winder o să dea vina pe el pentru nereuşită sau pentru că-şi închipuie că l-a înşelat.

Ieşi şi acesta, care văzându-l pe proprietar fugind, trase de câteva ori asupra lui.

Apoi, în linişte se întoarse în cameră şi văzând fereastra deschisă, înţelese ce s-a întâmplat.

Şi cei din local auziră îngroziţi împuşcăturile.

Garry, auzind înjurăturile lui Winder, zâmbi trist.

— Patronul a plătit scăparea mea – comentă el. Ei, tu, nu pleca. Ia-o iar pe fată şi să nu-ncerci vreun gest sau vreo figură, că…

— Ce vrei să faci? întrebă Rhonda.

— Vezi chiar acum.

Iar oamenii, văzând steluţa de pe pieptul lui Garry răsuflară oarecum uşuraţi.

Garry trecu în spatele uşii pe unde trebuia să intre Winder şi cum acesta întârzie, se ascunse după tejghea, ca să nu mai poată fi văzut de Winder, dacă ar fi luat-o şi el tot pe traseul lui.

Şi nu se înşelă; în câteva minute, cu mare atenţie, Winder deschise uşa dinspre stradă şi privi în toate părţile.

Cei de faţă aproape nu mai puteau respira.

Se temeau că, înfuriat, Winder o să-i împuşte ca şi pe proprietar.

De aceea aşteptau ca Garry, fără să mai piardă timpul, să înceapă să tragă.

— Tipul este prea deştept! spuse Winder. Mi-a fugit pe fereastră! Da’ îl găsesc eu şi când o fi atunci… Poţi să-ţi iei adio de la el de pe-acuma, fetiţo. Am tras în

imbecilul de Carson. Aşa o s-o mierlească toţi şmecherii. Ştiu că ăsta n-o să mai păcălească pe nimeni.

— L-ai omorât!

— Ba el m-a înşelat – spuse Winder cu surâsul pe buze.

— Eşti un criminal josnic!

— Îţi mai spun o dată că nu dau doi bani pe ce crezi tu despre mine.

— O să-ţi primeşti pedeapsa!

— Nu cred să fie cineva pe-aici care să aibă curajul să se pună cu mine. Dacă ar face-o, i s-ar întâmpla ca lui Carson. Cu Winder nu se joacă nimeni!

Un fior trecu prin toţi cei care-l ascultau.

Rhonda, uitându-se la feţele lor, era sigură că nici unul n-are curajul să-l răzbune pe patronul localului.

Winder, zâmbind, spuse:

— Acum vino la mine, frumoaso. Să nu credeţi voi că vă bateţi joc de mine.

— Nu vreau!

— Şi o să dansăm amândoi, îndată. După aia, mai vedem.

Spunând acestea, izbucni în râs.

Rhonda, care ştia că Garry aşteaptă pregătit, se apropie de Winder.

— Aşa-mi place, să faci ce-ţi spun eu.

— Să nu crezi că dacă aş putea, nu te-aş omorî.

— Nu cred că cu faţa asta aşa drăguţă ai avea curajul să tragi în mine.

— Ba, aş face-o cu multă plăcere!

— N-avea grijă, nu-ţi dau eu ocazia.

Adresându-se apoi muzicanţilor, spuse:

— Repede, să v-aud!

Aceştia nu aşteptară să repete ordinul.

— Îmi pare rău că tipul de se dădea mare mi-a scăpat – spuse Winder.

— Dar fata nu ţi-a făcut nimic şi nici eu.

— Nu? Ei, atunci trebuie să ştii cine sunt eu!

— Lasă fata şi mâinile sus, Winder, strigă Garry.

După voce, Winder îşi dădu seama unde se află duşmanul, pe care-l căuta şi încercă să-l înşele cu o supunere aparentă, pentru ca să poată trage cu mare iuţeală asupra lui Garry, căci ridicând mâinile în sus, cu pistoalele armate, deschise focul. N-a ştiut însă să aprecieze adversarul la adevărata sa valoare şi pistoalele îi căzură pe jos, însoţite de strigăte ascuţite de durere.

Ambele braţe erau atinse în mai multe locuri de focurile şerifului din Shoshone.

Privitorilor li se citea mulţumirea pe faţă.

Erau veseli că în sfârşit s-a găsit cineva în stare să-l termine pe acel om urât şi temut de toţi.

CAPITOLUL IX

Winder îl privea pe Garry cu o ură nemăsurată.

În schimb, Rhonda surâdea mulţumită, că de altfel toţi cei prezenţi.

Garry ieşi de după tejgheaua barului şi venind spre Winder, îi spuse:

— Îmi pare rău, Winder, dar va trebui să dai socoteală şerifului oraşului de crimele pe care le-ai comis, dacă nu mori înainte din cauza hemoragiei.

— Ajutaţi-mă! Ajutaţi-mă! striga Winder îngrozit.

— Nu te ascultă nimeni, Winder. Şi tu singur eşti de vină pentru ura din jurul tău.

— Pierd tot sângele!

— Trebuia să te fi omorât, dar mă opreşte această insignă – spuse Garry.

— Oh! Trebuia să-mi închipui. Şeriful din Shoshone.

Şi după aceste cuvinte, îşi pierdu cunoştinţa.

Rhonda privi fix la Garry.

Apropiindu-se de el, îl întrebă:

— Este adevărat?

— La ce vă referiţi?

— Sunteţi chiar şeriful din Shoshone?

— Da.

— Şi eu care am făcut toată călătoria ca să ajung şi vorbesc cu dumneata, să te previn asupra tatălui meu şi a oamenilor lui.

Garry o privi pe fată de parcă ar fi fost vorba de un spectru.

— Dar nu vă înţeleg.

— Când o să stăm de vorbă, poate că mă veţi înţelege.

— Puteţi vorbi liniştită şi aici.

— Cred că ar fi mai bine altă dată.

— Cum doriţi.

— Acum m-aş duce să mă odihnesc.

— Mâine vin să vă iau.

— Plecaţi la Shoshone?

— Da.

— V-ar deranja să vă însoţesc?

— Ba, din contră! Îmi face plăcere să merg împreună cu o femeie aşa de drăguţă.

Rhonda se înroşi apoi adăugă zâmbind:

— Acum mă duc să mă odihnesc. Am mare nevoie.

— Vă înţeleg.

Şi Rhonda se duse în camera ei să se odihnească. Garry o privi până ce dispăru pe scară.

Nu înţelegea nimic din cele ce-i spusese fata.

A cui fiică o fi?

Se gândi mai mult la vreun răspuns, dar negăsind unul care să-l mulţumească, înălţă din umeri şi ieşi din hotel.

Intră în primul local de distracţii pe care-l întâlni în cale.

Mai multe femei serveau pe la mese.

Toate discuţiile se învârteau în jurul aceluiaşi lucru: vitele.

Nimeni nu-i dădu atenţie.

Se apropie de bar şi ceru un whisky.

Stătea şi bea liniştit, uitându-se prin local şi la clienţi, când deodată se făcu o tăcere deplină.

Cauza acestei tăceri trebuie să fi fost apariţia a trei

bărbaţi.

Garry nu-şi lua ochii de la cei trei cowboys cu feţe ameninţătoare, judecând după atitudinea lor.

— Nimeni să nu se mişte de la locul lui! strigă unul.

— Rămâneţi unde sunteţi – adăugă tot strigând, un altul.

Garry înţelese că trebuie să fie foarte temuţi, căci nimeni nu încerca să se mişte.

Privirile lor erau aţintite asupra celor trei.

Cel care părea a fi patronul se îndreptă spre cei trei, surâzând.

— Căutaţi pe cineva?

— Da.

— Pe cine?

— Pe şeriful din Shoshone, răspunse cel întrebat.

Un fior îi străbătu corpul lui Garry.

Se gândi pe loc cum ar putea ieşi fără să fie văzut, dar asta era totuşi imposibil.

Pentru a trece neobservat, se ghemui pe scaun.

— Nu-l cunosc – spuse patronul.

— Este un tip foarte înalt! exclamă un altul.

Cei de lângă Garry îl priviră în tăcere.

Ei îşi dăduseră seama că Garry încerca să pară mai mic. Dar cum nu-i preţuiau deloc pe cei trei; păstrară tăcerea.

— Şi de ce-l căutaţi?

— Abia l-a împuşcat pe Winder în mâini şi doctorul ne asigură că nu crede că-l mai salvează, căci a pierdut mult sânge.

— Dar cum s-a întâmplat?

— Nu ştim nici noi. Ştim doar că vrem să ne-o spună chiar dumnealui, mişelul.

— Dar se zice că e un tip tare periculos.

— Trebuie că a tras pe şest! strigă altul. Altcumva n-ar fi putut să-l ochească pe Winder.

Cei trei îi priveau pe rând pe oamenii din local.

Ochii unuia dintre ei căpătară o strălucire aparte apropiindu-se de Garry.

— Ăsta este! urlă.

— Gura! ordonă Garry, cu cele două pistoale Colt în mâini. Şi acum, sus mâinile!

Cei trei se supuseră pe loc.

Celui care îl descoperise îi părea rău că nu şi-a ţinut gura, când l-a văzut.

Acum erau la dispoziţia şerifului.

— Ce doreaţi de la mine?

— Voiam să vorbim cu tine despre ce faptă urâtă ai făcut acum câteva minute.

— Winder s-a încăpăţânat să mă provoace să trag. Şi încă nu pot să înţeleg cum m-am abţinut să nu-l omor pe loc.

— Ai tras pe şest!

— Ba el a vrut să mă ia prin surprindere cu o figură prea cunoscută. Dar i-a ieşit prost.

— Îţi vine uşor să vorbeşti aşa cu pistoalele în mână.

— Ce fac acum, este că încerc să evit chiar moartea voastră. Dacă nu mi-aţi fi luat-o înainte cu apucăturile voastre criminale, la ora asta eraţi morţi bine mersi.

— Te porţi şi tu ca toţi laşii!

— Gândiţi-vă că am nervii cam slabi şi că degetul ar putea să apese… Ameninţarea nu putea fi mai clară.

Cei prezenţi se uitau la Garry cu curiozitate, căci auziseră spunându-se multe despre el.

Toţi doreau să-l cunoască.

Stăpânul localului spuse:

— Poate că şeriful are dreptate. Doar îl ştiţi pe Winder şi cred că el a vrut să-l ia prin surprindere.

Spunând acestea, patronul localului făcu un semn spre cei trei, ca pentru a-i calma.

Totuşi unul dintre ei spuse:

— Martorii or să spună adevărul…

Garry ridică din sprâncene, deşi nu văzuse nici un semn. Dar nu-i plăcea schimbarea ce se produsese după cuvintele patronului.

De aceea nu-l scăpa din ochi.

— Ar fi mai bine pentru voi să plecaţi de-aici. Prezenţa voastră mă enervează şi la cea mai mică mişcare dubioasă, pistoalele o să scuipe destule gloanţe ca să nu vă mai ridicaţi niciodată.

— Te asigur c-o să ne mai întâlnim noi, şerifule! spuse unul pe când se întorcea cu spatele şi se îndrepta din centrul localului spre ieşire.

Cum plecară, patronul localului îi spuse lui Garry:

— Poţi să-ţi strângi pistoalele, băiete. Acum n-ai de ce să te mai temi.

— N-am eu încredere în ăştia trei. Cred că acum se-ntorc cu armele pregătite.

— Nu fac ei greşeala asta, căci ştiu că eşti pe bune şi cu pistoalele gata. Îi crezi aşa de proşti?

— Da' niciodată nu mă gândesc că cei cu care o să mă înfrunt sunt nişte proşti. Şi poate tocmai de-aia mai sunt acuma în viaţă.

— Sigur, acum cât mai stai la Las Vegas trebuie să fii cu ochii în patru – adăugă patronul localului. Oamenii lui Winder nu lasă prada să le scape niciodată.

— De unde ştii asta?

— Aşa i-am auzit şi eu pe ceilalţi.

— Credeam că-i cunoşti dumneata mai bine.

— Nu.

Şi patronul se depărtă puţin supărat pe Garry.

Dar acesta stătea în continuare cu ochii pe el.

În scurt timp, Garry se mai însenină.

Începea să creadă că cei trei nu vor mai reveni.

Clienţii îşi reluară discuţiile, iar femeile servitul tăvilor încărcate cu băutură.

Garry, pe şest, nu-l scăpa din ochi pe patron.

Pipăi cu dreapta pistolul său Colt, crezându-l pe acesta că făcea acelaşi lucru.

Cu ochii tot pe el, fură cu coada ochiului direcţia uşii şi-l văzu apărând pe unul dintre cei care plecaseră de câteva momente din ordinul său.

Într-o secundă cei trei intrară din nou, cu pistoalele pregătite.

Fără a mai pierde nici măcar o zecime de secundă, îşi scoase Colturile care păcăniră de mai multe ori, în stupoarea generală.

Femeile ţipară, înspăimântate.

Garry trase mai întâi asupra patronului şi întorcându-se asupra celor trei oameni ai lui Winder.

Toţi patru căzură fără viaţă.

De data asta n-a mai vrut să se expună, trăgând doar ca să rănească.

Toţi îl priveau pe Garry cu gura căscată.

Nu înţelegeau ce s-a petrecut până ce nu s-au uitat la cadavre.

Totuşi nici unul nu-şi explica de ce şeriful trăsese şi asupra patronului.

— Nu şi-au dat seama cât de mare e tipul – comentă

cu voce joasă unul dintre martori.

— Asta-i dovada că renumele băiatului e pe bune – adăugă altul.

După aceste momente, Garry îşi puse pistoalele la loc.

— Erau trei nemernici, ajutaţi de un mişel!

— De ce l-ai împuşcat şi pe Harver?

— Dacă vă uitaţi mai bine la cadavrul lui, o să înţelegeţi.

Şi spunând acestea, Garry se duse lângă cel care zăcea cu faţa în jos.

Întorcându-l cu vârful piciorului, toţi dădură un strigăt de surpriză.

Harver ţinea strâns în mână un pistol Colt!

— A vrut să mă ia prin surprindere, dar nu i-a mers cu mine. Nu ştia că stau cu ochii pe el.

— Dar cum de l-ai bănuit?

— Nu ştiu nici eu prea bine – răspunse Garry zâmbind. Cred că al şaselea simţ mi-a semnalizat: pericol!

— Şi nu te-ai înşelat – comentă unul din cei prezenţi.

— Sper că după treaba asta o să ştiţi să-i pedepsiţi pe ăi de-o fac pe stăpânii oraşului.

— Cred că Las Vegas trebuie să fie fericit de vizita dumitale – spuse un bătrân. N-ar trebui să mai pleci.

— Trebuie să mă întorc la Shoshone.

— Aici ai câştiga mult mai bine.

— Nu mă interesează. Cred că în curând o să renunţ la insignă.

— Mare păcat că oameni ca dumneata nu există cel puţin câte unul în fiecare orăşel din Vest – spuse altul. Viaţa ne-ar fi mult mai liniştită.

Garry, zâmbind, ieşi din local.

Cei dinăuntru continuau să facă comentarii.

— Cred c-am scăpat şi din ghearele lui Winder – comentă un fermier.

— N-ar trebui să vorbeşti aşa – îi atrase atenţia un altul. Gândeşte-te că Winder n-a murit.

— Dar n-o să mai fie nici aşa iute cum era. Cred că băiatul ăsta i-a făcut mai multe găuri în mâini.

— Şi nu uita că mai are încă destui oameni.

— Nu cred să-l mai ţină de şef.

— Poate, dar mai bine este să-ţi ţii gura.

— Cu asta ai nimerit-o. Trebuie să taci.

— Băiatul ăsta a venit să ne arate ce să facem şi noi şi trebuie să-l luăm de exemplu – adăugă cu încăpăţânare acelaşi. Doar în felul acesta vitele noastre vor merge liniştite spre casă.

— Oricum e mai bine să pierzi câteva capete de vite decât viaţa.

— Nu m-ar mira dacă tipul, auzind ce vorbim, nu s-ar întoarce să-şi descarce pistolul în noi toţi. Suntem nişte laşi!

Toţi tăcură din gură.

Vorbeau de-ale lor, când şeriful oraşului intră în local.

Văzând cadavrele, fluieră lung şi exclamă:

— Care a fost viteazul de i-a aranjat aşa?

— Şeriful din Shoshone – răspunse fermierul care protesta.

— Numai el putea face treaba asta! exclamă zâmbind cel cu insigna.

Uitându-se la cadavrul lui Harver, întrebă:

— Şi pe ăsta, cine l-a omorât?

— Tot şeriful.

— Dar de ce a tras Garry şi asupra lui?
— Pentru că altfel trăgea el în şerif.
— Nu pot s-o cred.
— Dar e sigur, şerifule. S-a pus de acord cu oamenii lui Winder.
— Dacă l-ar fi cunoscut pe Garry ca mine, nu s-ar fi expus, sunt sigur – comentă cel cu insigna. Luaţi cadavrele de-aici.
Apropiindu-se de tejgheaua barului, îi spuse barmanului:
— Dă-mi unul dublu. Mi-e tare sete!
— Aţi trecut pe la birou?
— Nu. De-abia am descălecat. De mai multe ore sunt tot în şa.
— Atunci, vă întoarceţi acum?
— Da dar de ce?
— Nu ştiţi ce i s-a întâmplat ajutorului dv.?
Şeriful deveni palid şi răspunse:
— Nu ştiu absolut nimic. Ce s-a întâmplat?
— A murit.
— Ei? Reprezentantul legii lăsă paharul de whisky jos. Cine l-a omorât?
— Winder.
— Criminal sinistru.
— Dar nu vă alarmaţi, şeriful din Shoshone l-a răzbunat.
— L-a omorât pe Winder?
— Nu. Dar i-a distrus ambele braţe.
— L-aş spânzura!
— Este acasă la doctor.
Şeriful dădu paharul pe gât şi ieşi scurt din local.
Barmanul comentă:

— Unde s-o fi ducând?

Cel de la tejghea reproduse spusele şerifului şi în câteva momente mulţi plecară din local după acesta.

Doctorul îi deschise şerifului uşa, spunând:

— Îmi pare rău, şerifule, dar nu-l puteţi vedea acum pe Winder.

— Dar criminalul ăsta este acum al meu!

— Nu cred să mai trăiască. Dar eu trebuie să fac tot posibilul ca să-l salvez.

— O să-l spânzur!

— Gândiţi-vă că în acest moment eu îmi fac doar datoria. Vă rog, lăsaţi-mă să-mi văd de treabă în linişte. Când va trece pericolul, puteţi să-l luaţi, dar nu mai devreme.

Şeriful, cu toată părerea sa de rău, înţelese cuvintele doctorului şi se întoarse în local, urmat de aceeaşi curioşi care-l însoţiseră şi până acum.

Înăuntru mai bău ceva în tăcere.

Garry, care aflase că şeriful era în oraş, îl căută prin toate localurile. Când îl întâlni, cei doi se îmbrăţişară cu bucurie.

Stăteau de vorbă, când apăru doctorul spunând:

— Am venit să vă spun că Winder tocmai a murit.

— Mai bine că a fost aşa; altfel, moartea ar fi fost mult mai dureroasă pentru el – spuse şeriful. Staţi cu noi şi uitaţi-l. Era un asasin!

CAPITOLUL X

Doctorul, după ce bău un whisky, se despărţi de autorităţi.

Garry vorbea în continuare, plin de însufleţire.

Şeriful din Las Vegas îl asculta cu toată atenţia.

Spre sfârşit, interveni şi omul nostru:

— Nu ştiu dacă chiar aşa stau lucrurile. Dar este uşor să verificăm.

— Cum?

— Să ne uităm la vitele care se expediază cu trenul.

— Şi dacă nu sunt de acord să ne vârâm în treburile lor?

— Dar nu uita că totuşi sunt şeriful oraşului acesta.

— Iar eu te asigur că vitele au venit mai întâi la cineva din oraş.

— Dacă au venit încoace, nu încape îndoială că de aici vor fi expediate.

— Să mergem la gară.

— Ar fi mai bine să aşteptăm dimineaţa. Dacă păzesc vitele, ar putea trage asupra noastră, protejaţi de întunericul nopţii.

— Ai dreptate, Garry. Tu, ca de obicei, te gândeşti la toate, Hai să dormi la mine acasă.

— Nu este rea ideea.

Şi cei doi bărbaţi se despărţiră de cei aflaţi la cea oră în saloon. De dimineaţă, foarte devreme, plecară de la locuinţa şerifului.

— Toată noaptea m-am gândit la cele ce mi-ai spus şi mi-am amintit de numele lui Ustinov şi cine este –

spuse şeriful din Las Vegas. E un bun prieten al unui fermier din împrejurimi.

— Poate că vitele pe care le caut să fie chiar la ferma asta.

— N-aş crede. Drive este cel mai stimat fermier din regiune.

— Cu toate acestea, dacă n-ai nimic împotrivă, să mergem să-i facem o vizită.

— De acord, dar mai întâi să trecem pe la gară.

Majoritatea trecătorilor îl salutau cu simpatie pe şerif.

Cei doi se învârtiră prin ţarcurile de vite din gară, dar Garry nu descoperi nici o vită însemnată ca prin Shoshone sau prin ţinutul său.

Probabil că te-ai înşelat tu.

— Tot ce se poate, chiar aş jura că vitele care dispăreau acolo apăreau pe-aici şi cred că, vom afla enigma la ferma lui Drive.

— Deşi n-aş crede, să mergem totuşi.

Erau gata de plecare, când Garry îi spuse celuilalt şerif, făcându-l atent:

— Stai şi nu mişca!

— Dar ce se-ntâmplă?

— Am văzut trei persoane cu care mi-ar plăcea să stau puţin de vorbă.

— Care sunt?

— Cei trei care merg spre barul din staţie.

Cel cu insigna se uită mai bine la oamenii indicaţi.

— Pe unul îl cunosc – spuse. Este Milles. Cred că este asociatul sau meşterul lui Ustinov.

— Dar cel mai bătrân dintre ei?

Privind mai bine, şeriful răspunse:

— Nu-l ştiu. Îl văd pentru prima oară pe-aici.

— Un vechi prieten al meu, o figură deosebită!

— Cum îl cheamă?

— Walt. A umblat mult timp prin Valea Morţii.

— Nu-l urmăreai acum câteva luni?

— Ba da. Văd că ai ţinere de minte.

— Şi ce vrei să faci?

— Să stau puţin de vorbă cu ei. Să-mi spună pe unde este Ustinov. De când a venit prima oară la Shoshone a rămas pentru mine un mister cum de n-am mai dat ochii cu el.

— Crezi că ei au furat şi statele de la minele din Vale?

— Bineînţeles. Celălalt care era cu ei mi-a scăpat acum o lună în apropiere de pustiul Mojave.

— Eu zic că noi avem noroc! exclamă reprezentantul local al legii.

— Dar ţine seama de cât de periculoşi sunt!

— Mai ales Milles. În Arizona era considerat un mare pistolar.

— Să mergem şi noi după ei înăuntru. Poate că s-au adunat toţi cei pe care îi căutăm.

— N-or fi tot ăştia trei, cei care au tras în voi când veneaţi încoace prin defileu?

— Poate. Şi chestia asta vreau să o ştiu. Deşi încă nu ştiu ce s-a întâmplat cu cei care erau cu mine; sunt aproape convins că au murit. Altfel ar fi sosit până acum.

— Dar dacă sunt mai mulţi în local, e periculos să intrăm. Să mai luăm cu noi câţiva băieţi.

— N-aş vrea să-mi mai scape şi de data asta.

— Atunci rămâi tu aici să vezi care-i treaba şi eu mă

duc după băieţi.

— Şi vino mai repede.

Şeriful din Las Vegas sări pe cal şi porni în galop.

Garry, în spatele iepei pe care i-o împrumutase prietenul său, nu scăpa din ochi localul gării.

Nu trecu mult timp, până când şeriful oraşului apăru însoţit de câţiva cowboys.

— Căutaţi nişte locuri mai ferite, dacă ne vor lua prin surprindere, le zise el oamenilor. Noi doi intrăm în bar.

— Să nu mai pierdem timpul, spuse Garry, nerăbdător.

Cowboys care veniră cu şeriful, cu puştile în mâini, căutară locuri ferite de unde să pândească intrarea în local. Cei trei se duseră în partea din faţă şi alţi trei în spatele gării.

Garry şi Murray, cum se numea reprezentantul legii din Las Vegas, porniră cu paşi hotărâţi spre local.

În uşă, cei doi îşi mai verificară o dată armele.

Rezultatul obţinut fiind pozitiv, intrară brusc.

Datorită staturii sale, Garry îi descoperi îndată pe Walt şi pe ceilalţi doi.

Stăteau şi beau în linişte.

Garry se apropie de ei, spunându-le:

— Bună, Walt! Ce? Te miri?!

Acesta se întoarse râzând spontan, dar recunoscându-l pe Garry, faţa îi deveni tot mai palidă.

— Bună, Garry – răspunse cu destulă greutate.

— Nu m-aşteptam să am atât noroc – spuse Garry. Şi cine-s cei de lângă tine?

— Prieteni.

— Ai fost recunoscut, Walt. N-ai prea avut şanse. Ai fost împreună cu ei?

— Ascultă, amice! spuse Milles. Să nu crezi că insigna aia din piept îţi dă şi dreptul să ne vorbeşti aşa cum o faci tu.

— Dar dacă doreşti, poţi să nu iei în seamă că am şi o insignă.

— Stai pe loc, Milles! urlă Walt, văzând gesturile prietenului său. Ăsta-i şeriful din Shoshone!

Milles redeveni serios şi începu să-l privească pe Garry cu curiozitate.

— Tare mult doream să te cunosc.

— Mi-a povestit tata că aţi fost în Shoshone să mă vizitaţi. Dar unde este Ustinov?

— Nu ştim nici noi, răspunse repede Milles.

— Unde este, Walt?

Acesta, privind spre Milles, rămase tăcut.

— Te avertizez că de data asta nu-mi mai scapi, Walt. Dar dacă spui adevărul, poate c-o să te las să fugi.

Milles şi Kruger îl priviră fix pe Walt. Acele priviri erau un adevărat poem.

— Nu înţeleg la ce adevăr te referi, Garry, murmură Walt, făcând o sforţare să zâmbească.

— Vreau să-i ştiu ascunzătoarea lui Ustinov.

— Ne-am despărţit de el la Shoshone, atunci când a fost să te vadă. De-atunci nu l-am mai văzut.

— În cazul ăsta trebuie să vii cu mine, Walt – spuse Garry. Ai de dat socoteală pentru furtul din Valea Morţii.

— Eu n-am participat!

— Nu-ţi aduci aminte că ai fost şi recunoscut. Nu încerca să ne duci.

— Dar dumneata, şerifule, uiţi ceva important –

observă Milles. Ne aflăm acum în Nevada.

— Dar eu o să fiu cel care-l închide acum – declară Murray.

— Dar n-aveţi probe contra mea.

— Te înşeli.

— Zic c-ar fi mai bine să ne retragem noi – interveni Kruger. N-aş vrea să-mi pierd răbdarea.

— Nu puteţi ieşi de aici. Clădirea e înconjurată de oameni cu puştile gata pregătite.

Cei trei prieteni se priviră în tăcere.

Walt se gândi repede la o ieşire grozavă.

Cel mai bine ar fi să vadă dacă nu-l poate păcăli pe Garry.

Kruger şi Milles îşi spuneau să folosească primul moment de neatenţie al şerifilor ca să încerce să ajungă la pistoale.

— Aveţi ceva şi contra mea? întrebă Milles surâzător.

— Da, afirmă Garry. Te acuz că ai deschis focul asupra mea pe la spate, ca şi asupra însoţitorilor mei şi că ai participat la furtul de acum câteva zile din birourile Companiei de borax, din Valea Morţii.

— Dar nu ai dovezi!

— O să le am cât de repede!

— Numai că nu sunt eu dispus să mă las prins! Tot ce spui este fals.

— Voi dovedi că este adevărat în faţa tribunalului, la proces.

— Contra mea nu poţi avea nimic – spuse Kruger zâmbind. Tocmai m-am întâlnit din întâmplare cu aceşti prieteni.

— Nu mă duci tu. Doar noi doi suntem vechi cunoştinţe.

— Cum, când vă văd pentru prima dată?!

— Asta poate aşa este, dar acum câteva timp te-am urmărit pe tine şi pe ciracii tăi până la frontiera cu Arizona. Nu ţii minte? Am început să vă urmăresc îndată ce puseserăţi mâna pe nişte bani străini, la mică distanţă de Trona, cam la intrarea în Valea Morţii.

Kruger deveni nervos: nu se aştepta ca Garry să-l recunoască.

— Dar nu ştiu despre ce vorbiţi – murmură el.

— Nu mai continua să minţi.

— Să mergem – interveni Murray. Vorbim mai în linişte în biroul meu.

— Nu aveţi nimic contra noastră! urlă Milles.

— Cu toate acestea trebuie să ne urmaţi – spuse Garry.

Ceilalţi oameni din local ascultau aceste vorbe fără să înţeleagă absolut nimic.

— Vă atrag atenţia în mod corect că la prima mişcare ciudată, trag în voi, spuse Garry. Şi Walt ştie că sunt dintre cei care nu greşesc ţinta niciodată!

— Te asigur, Garry, că noi n-o să facem nimic.

— Nu mai minţi, Walt. Nu mă duci tu pe mine.

— Te asigur că totul a fost opera lui Ustinov.

— Şi unde este acum?

— Nu ştim, Garry. Ne-a trădat şi a dispărut. Şi noi îl căutăm.

Garry îl asculta zâmbind pe Walt; era sigur că acel om aştepta ca el să cedeze, ca apoi să poată pune ei mâna pe pistoale.

De aceea intră în joc.

În schimb şeriful din Las Vegas nu-şi lua mâinile de pe Colturi.

— Dacă vrei, te ajutăm noi să-l cauţi pe Ustinov. Trag în el cum îl văd în faţa mea.

— Dar mexicanul care a venit cu voi la Shoshone unde este? întrebă Garry, amintindu-şi despre cele întâmplate acolo.

— S-a întors la Phoenix acum câteva zile.

— Ăsta nu se mai salvează dacă este adevărat că s-a întors.

— Nu te înţeleg. Pancho n-avea deloc de ce se teme din partea asta, cel puţin aşa l-a asigurat pe Berry.

— Lang n-a murit, cum aţi crezut voi – spuse Garry. Şi toţi ştiu că Pancho a aruncat cuţitul din ordinul lui Berry.

Amicii se priveau fără să înţeleagă.

— Şi dacă-i adevărat că s-a întors, la ora asta o fi spânzurat de vreun copac – adaugă Garry.

— Nu mai pierde vremea cu vorba, Garry! îi atrase atenţia Murray. Să mergem la biroul meu!

— Dar comiteţi un abuz, şerifule – protestă Milles. Nici în oraş, nici în zonă n-am făcut nimic rău.

— În cazul acesta de ce vă temeţi să veniţi cu noi? spuse Murray. Totul o să se lămurească.

— Nu pot consimţi să particip la un abuz de funcţie.

— Vii mai bine cu noi, Milles – insistă Murray. Te asigur eu că se va face dreptate.

Un cowboy intră spunând:

— Nu înţeleg pe cine aşteaptă oamenii de-afară cu puştile pregătite.

Aceste vorba îi convinseră pe Milles şi prietenii săi că şerifii spuseseră adevărul, deşi la început a crezut că este vreun tertip al acestora ca ei să se predea.

— Bine – spuse Milles. Dar totuşi este o ilegalitate.

Cei trei se îndreptară spre uşă, urmaţi de cei doi şerifi.

Se urcară pe cai şi se îndreptară către biroul şerifului. Ajungând în faţa uşii, Milles încercă să-i înşele pe şerifi. Se lăsă să cadă numai pe o parte a scăriţei de la şa, demonstrând certe calităţi de călăreţ, în timp ce o rupse la galop.

Gestul său îi surprinse pe oamenii legii, dar Garry dovedi o rapiditate şi o siguranţă ce le dădu fiori celor rămaşi, trăgând pe loc doar un foc.

Dar şi Milles trăsese o dată, rănindu-l pe Murray.

Milles căzu de pe cal, spre marea uimire a martorilor.

— Tâlharule! strigă Murray. M-ai rănit la umăr.

— Du-te repede la doctor, am eu grijă de ăştia doi.

Walt şi Kruger se priviră speriaţi.

După acel moment de încercare de fugă, lucrurile merseră şi mai rău pentru ei.

Garry, fără să-i scape din ochi, se duse la Murray să-i vadă rana.

Walt profită de acest moment ca să-i spună lui Kruger:

— Suntem pierduţi! Să-l luăm prin surprindere pe Garry. Dar cu mare grijă, doar ai văzut că nu-i de joacă cu el.

— Aşteaptă numai până rămâne singur cu noi. Atunci e momentul să-l aranjăm!

Garry, văzând rana lui Murray, spuse:

— Nu este deloc gravă. Doar o zgârietură.

— Tot mă duc la doctor. Ai grijă de cei doi!

— Mergi liniştit.

Garry, care tot mai avea pistoalele în mână, le puse în toc, spunând:

— Staţi la locul vostru. Acum o să stăm de vorbă fără grabă.

Ajunşi în birou, le spuse:

— Aveţi toc şi hârtie. O relatare sinceră a tot ceea ce ştiţi este unica voastră salvare.

— Sigur, Garry – răspunse Walt.

Garry era mai mult ca sigur că acei oameni îi pregătesc ceva.

De aceea le-a întins o cursă, ştia că n-or să-l trădeze pe Ustinov, căci şi ei erau amestecaţi şi nu puteau scăpa de pedeapsă.

Dar în acelaşi timp credea că vor spune tot adevărul, la gândul că îi va lăsa în libertate.

— Eu n-am nimic de declarat contra lui Ustinov… – spuse Walt. Singurul lucru pe care ţi-l pot spune e că a pariat cu mine pe cinci mii de dolari c-o să te omoare.

— Şi tu?

— Singurul lucru ce pot declara e că sunt un cowboy care a lucrat pentru Ustinov.

— Şi că eşti un hoţ la fel de mare ca şi stăpânul tău! strigă înfuriat Garry.

Convins că nu vor declara nimic, stând cu ochii pe ei, se făcu că se întoarce cu spatele.

Cei doi căzură în cursă.

Încercând să folosească pistoalele, nu mai apucară.

După aceasta, Garry ieşi din birou.

Se întâlni cu colegul său şi-i relată cele petrecute.

— Cred că aşa este mai bine! mărturisi şi Murray.

Garry se despărţi de colegul său după ce îi ceru o căruţă să-l ducă înapoi la Shoshone, împreună cu tânăra aceea drăguţă.

Plecă spre hotel s-o caute pe fată.

Aceasta îl aştepta deja.

Final

Deci dumneata eşti fiica acestui Ustinov.

— Da, am venit să-ţi spun, ca nu cumva să te omoare tata. A pus pariu pe cinci mii de dolari că nu se lasă până nu reuşeşte.

— Dar de ce?

— Nu ştiu. Cred că numai pentru că a auzit că dumneata eşti mai iute decât el. Nu mai este responsabil de actele sale. Este bolnav, crede-mă.

— Un bolnav care a făcut atâtea victime în elanul său de exhibiţionism.

— De tânăr s-a lăsat condus de un anturaj prost, ajungând să fie un pistolar urât de toţi. Maică-mea suferă mult, căci tot îl mai iubeşte.

— Îmi pare tare rău pentru voi, dar va fi pentru prima dată că voi trage ca să-l termin, de-o să-mi iasă înainte.

— Te rog să n-o faci.

— Dar ce pot face? Şi el mi-a omorât oamenii care mă însoţeau şi calul care-mi era cel mai bun prieten.

— Dar nici nu ştii dacă au murit, căci ai mers înainte.

— Nu m-ar fi abandonat ei dacă nu erau morţi.

— Ba dumneata i-ai abandonat. Ei de ce n-ar fi făcut la fel? Mai este mult până la locul acela?

— Nu. Suntem aproape.

Puţin mai târziu dădeau cu ochii de un spectacol oribil.

Corpurile celor care îl însoţiseră pe şerif şi cele ale cailor fuseseră ciugulite de nesătulele păsări de pradă.

Şi mai înainte şeriful nu găsise din calul său decât scheletul.

Luară şaua rămasă lângă cal şi o puseră în şareta pe care şeriful o lăsase la Las Vegas şi care acum le servea de vehicul.

— Ce părere aveţi?

— Este oribil!

— Tatăl dumitale o să fie pedepsit ca şi Winder: va fi spânzurat. Trebuia să dea doar târcoale. Nu să vină la Shoshone.

— Dar trebuie să-l caut.

— O să fie atunci mare jale, căci taică-tău o să moară la Shoshone, dacă se încăpăţânează să demonstreze că poate să mă omoare pentru cei cinci mii de dolari. Viaţa unui om nu se plăteşte cu bani.

— Înţeleg toate acestea, dar eu nu sunt de vină şi totodată nu pot înceta să nu mai fiu fiica lui.

Sosirea la Shoshone îi aduse şerifului o mare lovitură, căci află că în lipsa lui au atacat banca şi l-au omorât pe tatăl său. Mai muriseră şi alţi oameni, iar vitele dispăreau în continuare.

Directorul băncii veni să-l vadă imediat, plângându-se:

— Garry, am fost atacaţi. Au murit trei funcţionari şi hoţii au luat cea mai mare sumă de bani pe care am avut-o vreodată.

— Cine i-a văzut pe cei ce v-au atacat?

— Cei care puteau vorbi, au murit. Doar ei se aflau în bancă.

— Şi nimeni nu i-a văzut pe stradă?

— Nimeni şi ce e mai teribil e că eu mă aflam în biroul meu. Când am auzit împuşcăturile şi m-am dus

în sala cea mare, dispăruseră.

— E foarte dubios tot ce se petrece în oraş de când a apărut acest Ustinov. Cine mai ştia de banii care sunt în bancă?

— Ştiau toţi funcţionarii.

Fiica lui Ustinov, care îl însoţea pe Garry, spuse:

— Presupun că nu crezi că tata este autorul atâtor rele. Pe el îl interesa doar să se bată cu dumneata. Pe omul acesta l-am văzut de multe ori prin Phoenix. Are acolo o prietenă cu care se are tare bine. Chiar i-a cumpărat şi o frumoasă proprietate.

— Ba tatăl dumitale este în stare de orice; s-a lansat pe toboganul mârşăviilor şi acum nu-l mai opreşte nimic. O să am eu grija lui. Dumneata îl vei aduce până aici.

— Ce vrei să spui cu vorbele astea?

— Nu ai înţeles?

— Vrei să mă închizi?

— Da, chiar aşa; până voi răsplăti toate crimele astea, dumneata vei fi prizoniera mea.

*

* *

Garry mai făcu un drum, lipsind din Shoshone aproape o lună. Se duse la Phoenix să verifice anumite lucruri şi acolo află că Pancho şi Berry, împreună cu alţii, fuseseră spânzuraţi de câteva zile.

În acest răstimp nu dădură semne de viaţă nici tâlharii, nici oamenii lui Ustinov.

La întoarcere, Garry îi convocă pe localnici, care, la sfârşitul discuţiei, plecară gânditori.

— Nu mai înţeleg nimic, dar cred că Garry s-a înşelat, spunea unul dintre ei cu totul surprins.

— Doar ai auzit că a şi dovedit-o.

— Atunci putem să ne explicăm şi noi multe lucruri.

Un altul merse acasă la directorul băncii, căruia îi spuse în timp ce-i deschidea uşa:

— Unde este Hardy?

— La mine în casă.

— Este singur?

— Nu. E şi Ustinov cu el.

— Vreau să-l văd. Spune-i că este urgent.

În câteva secunde se afla în faţa lui Ustinov şi a directorului.

— Garry a descoperit adevărul. Ştie că sunteţi fraţi şi bănuieşte că tu te-ai ascuns aici. O să te oblige să ieşi, ameninţând c-o omoară pe fiică-ta. Căci ea a fost cea care i-a spus totul. I-a spus şerifului de ferma pe care ai luat-o pentru Betty la Phoenix. El a verificat cât te-a costat şi suspectează că atacul l-ai făcut chiar tu, ca să poţi face faţă datoriilor.

— O să-l omor! strigă Ustinov.

— Păziţi-vă de Garry. E tare periculos şi mai vrea să se răzbune pe ucigaşul tatălui său. Cred că mă bănuie şi pe mine.

— Cară-te. O să-ţi dau cum am stabilit.

— E mai bine, la asta m-am gândit şi eu.

Şi Ustinov văzu ce are frate-său în sertarul mesei; dar, spre marea lui surpriză, directorul scoase un pistol şi trase lipindu-l de om, zicând:

— Acum l-am plătit! Nu cred nimic din ce-a spus despre fiică-ta. El ne-a trădat şi voia să încaseze din ambele părţi. Ne-am încheiat socotelile. Am eu grijă să nu se găsească acum cadavrul. O să apară pe câmp. Şi când l-or găsi, n-o să mai fie decât oase. O să-l

aranjeze vulturii.

— Iar noi să-l aranjăm pe şerif.

— Hardy! spuse cel care-i dăduse voie în casă omului recent asasinat. Şeriful vrea să te vadă.

— Spune-i să intre. Tu, şterge-o. Fugi spre pustiu. N-o să te urmărească în partea aia.

— Şi tu?

— Eu o să încerc să-mi lichidez datoria faţă de şerif cum am făcut-o şi cu ăsta. Luaţi-l acum de-aici!

Când intră şeriful, directorul se afla în faţa sertarului deschis al mesei, prefăcându-se a căuta ceva înăuntru.

Dar Garry, ori înţelese, ori se temea de ceea ce-şi propusese să facă, pentru că, cu o viteză astronomică, ţinti pieptul directorului, spunându-i:

— Dacă faci o singură mişcare, te omor!

Acesta nu a înţeles sau nu-şi dădu seama de pericol şi a încercat să-l fenteze pe şerif, dar n-a mai reuşit decât să primească un glonţ între sprâncene.

Servitorul veni în grabă, dar Garry îi puse pistolul în faţă, obligându-l să mărturisească adevărul.

Şeriful ieşi alergând în stradă, urcă în şa, alergând spre pustiul care ducea la Valea Morţii, care este o depresiune naturală, situată cu 270 picioare sub nivelul mării şi care se numeşte astfel de când nişte emigranţi au murit acolo de sete şi de foame.

Urmărirea prin deşert dură trei zile, la capătul cărora Garry îl văzu în depărtare, târându-se ca o şopârlă, pe Ustinov.

Calul său, ca şi cel al lui Garry, murise din cauza efortului la care fusese supus.

Două zile mai dură urmărirea celui care încerca să scape, dar efectele climei îi micşorau puterile lui Garry,

deşi el era un bun cunoscător al deşertului, în cele din urmă îl ajunse.

Ustinov era culcat pe spate, cu gura strânsă şi cu ochii sticloşi, aproape de moarte.

Cu o sforţare supraomenească, Ustinov văzându-l venind pe Garry, vru să tragă în el, dar acesta îl răni la cap.

Îl târî apoi câteva mile, până găsi puţină apă să-i spele rana şi să-i astâmpere setea.

Petrecură mai multe zile împreună, Garry îngrijindu-l pe rănit, până reuşi să-l vindece şi având surpriza să afle că omul pe care îl avea în faţă era mult diferit de cel cunoscut din spusele oamenilor.

Ustinov nu-şi mai amintea nimic din cele întâmplate în viaţa sa în ultimul timp. După ce îi reveni memoria şi judecata, nu mai trăia decât în timpuri foarte îndepărtate.

Reacţia lui Garry fu ceva ce nu-şi putu explica.

— Trebuie să pleci departe. Unde să nu te cunoască nimeni, dar mai înainte du-te să-ţi vezi nevasta, care tot te mai iubeşte.

— O ştii pe nevastă-mea?

— Da.

— Dar eu nu-mi amintesc.

— Şi fiica dumitale se află în Shoshone, de unde ai plecat dumneata, ca să fugi de mine. Nu-ţi face griji pentru ea. Cred că ne vom căsători.

— O iubeşti?

— Cred că din tot sufletul.

— Şi de când o cunoşti?

— De numai câteva zile. A venit să-mi spună de pericol.

— A fost o nemernică!

— Nu, dumneata erai de vină. Acum pleacă cât mai departe. Dar ia-ţi şi nevasta. O să fie fericită când o vedea că ai redevenit normal în gândire.

Ustinov, aproape plângând, îi spuse:

— Mulţumesc, prietene, foarte mulţumesc. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru toate câte ai făcut pentru mine.

— Nu te mai gândi la asta, încearcă doar s-o faci fericită pe soţie.

— O să mă străduiesc.

— Doreşti ceva pentru fiica dumitale?

Ustinov rămase puţin pe gânduri.

În cele din urmă, spuse:

— Să încerce să ierte tot răul pe care i l-am provocat în aceşti ani şi să-l uite. O să vă aşteptăm la Cheyenne. O să cumpăr acolo o fermă, după ce o vând pe cea din Phoenix.

— Nu trebuie să mai fi văzut în Phoenix. Sunt mai mulţi agenţi acolo, care îţi cunosc trecutul. Ai fi în pericol!

— Nu pot s-o iau de la capăt.

— Mergeţi la Cheyenne şi trăiţi liniştiţi o vreme. Mă angajez să vând eu proprietatea de la Phoenix şi să-ţi trimit banii la Wyoming.

— Îţi mulţumesc mult şi pentru aceasta!

Şi Ustinov se despărţi de Garry cu ochii împăienjeniţi de lacrimi.

*

*   *

— Pentru tot ce ne-ai spus, nu mai ai dreptul la funcţia ta, Garry. Eşti un trădător al îndatoririlor şi al

propriei cauze, căci l-ai lăsat liber pe ucigaşul tatălui tău.

— Nu puteţi să mă înţelegeţi. Poate nici chiar eu nu mă înţeleg. Am urmărit un asasin şi am reuşit să-l ajung, dar apoi acest om şi-a pus toată nădejdea în mine. Eu l-am îngrijit şi n-aş putea să mai trăiesc dacă aş fi făcut-o numai ca să-l aduc viu să-l spânzuraţi şi mai ales că acest om nu mai era unul şi acelaşi cu cel care a comis atâtea delicte. Pe acela l-am omorât cu acelaşi glonţ care i-a redat judecata cea bună lui Ustinov. Adevăratul asasin era fratele său. Eu sunt creştin şi dacă Iisus Christos i-a iertat pe călăii săi, eu n-aş putea să îngrijesc un om doar ca să-l pregătesc apoi să moară. Dacă l-aş fi omorât atunci, n-aş fi simţit nici un regret. Dar că nu s-a întâmplat aşa, mă depăşeşte. Mă puteţi destitui, dar astfel nu mă dispreţuiesc eu însumi, deşi voi mă dispreţuiţi. Pun mai mult preţ pe părerile mele decât pe ale voastre şi cea mai frumoasă virtute a omului este ştiinţa de a ierta.

— Ce bun eşti tu, Garry! exclamă fiica lui Ustinov. Dar pe mine mă mai ţii închisă?

— Nu. Nu mai sunt, n-o să mai fiu şerif!

— Acum mă atragi cu sentimentele tale, nu cu insigna de şerif – spuse Rhonda, îmbrăţişându-l.

— Juraţii se retrag să delibereze – anunţă vocea judecătorului.

Sfârşit.

CUPRINS

